

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İŞ ÇOCUK KLASİKLERİ

JOHANNA SPYRI

UYARLAYAN: SEVGİ SONKAN

HEIDI

KISALTILMIŞ METİN

100
TEMEL
ESER

TÜRKİYE BANKASI

Kültür Yayınları

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Heidi

Johanna Spyri

**JOHANNA SPYRI
HEIDI**

**ÖZGÜN ADI
HEIDI**

**ORJİNAL ALMANCA METİNDEN
GENÇ OKURLAR İÇİN UYARLANMIŞTIR**

**© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2018
Sertifika No: 40077**

**RESİMLEYEN
RUDOLF MÜNGER**

**UYARLAYAN
SEVGİ SONKAN**

**EDİTÖR
NEVİN AVAN ÖZDEMİR**

**GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM**

**1. BASIM: EYLÜL 2018
6. BASIM: NİSAN 2021
Genel Yayın Numarası: 4287**

ISBN 978-605-295-588-8

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.

**Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar
dışında gerek metin, gerek görsel malzeme yayinevinden izin alınmadan
hiçbir yolla çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.**

**BASKI
ALFABE BASIN YAYIN SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
İKİTELLİ OSGB MAH. HÜRRİYET BULVARI ENKOOP SANAYİ SİTESİ
ENKOOP SOKAK NO:1 KAT:-1 BAŞAKŞEHİR/İSTANBUL
(0212) 485 21 25
Sertifika No: 46012**

**TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Faks (0212) 252 39 95
www.iskulttur.com.tr**

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Heidi

Johanna Spyri

Uyarlayan
Sevgi Sonkan

TÜRKİYE \$ BANKASI
Kültür Yayınları

BİRİNCİ BÖLÜM

Alp Dağları'nın Mayenfeld kasabasından tepelere doğru bir patika uzanıyordu.

Güneşli bir haziran sabahı, bu patikada genç bir kadın henüz beş yaşındaki küçük bir kızın elinden tutmuş ilerliyordu. Bohçasında fazla eşya taşımamak için çocuğa üç kat elbise giydirmişti. Yetmezmiş gibi kızın ayaklarında bot, boynunda da şal vardı. Yaz sıcaklığında bu haliyle yokuşu güçlükle çıkan yavrucağızın yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Vadiden yola çıkalı belki bir saat olmuştu ki, genç kadının doğup büyüdüğü Dörfli köyüne vardılar. Hızlıca burayı da geçip yaylaya ulaşmak istiyordu. Köyün çıkışında bir kadın, “Dete bekle! Ben de o tarafa gidiyorum,” dedi.

Dete durunca çocuk elini bırakıp yere oturdu. “Yoruldun mu, Heidi?” diye sordu genç kadın.

“Hayır, ama piştim.”

“Az kaldı. Gayret edersen, bir saat sonra yaylada oluruz.”

Bekledikleri kadın geldi ve yola devam ettiler. Heidi arkalarından yürüyordu. “Bu ölen kardeşinin çocuğu değil mi? Nereye götürüyorsun onu?” diye sordu Barbel.

“Evet,” dedi Dete. “Onu Öhi’ye bırakacağım.”

“Ne? Şaşırdın mı sen? Onun yanına nasıl bırakırsın?”

“Neden? Heidi onun torunu! Bugüne kadar onu ben büyüttüm, ama şimdi Frankfurt’ta iyi bir iş buldum. Oraya çocukla gidemem.”

“İyi de, ihtiyarın dağda nasıl yaşadığını bilen yok. Kimseyle konuşmaz. Yılda bir kasabaya iner ve herkesin ondan ödö kopar,” dedi Barbel sitemle.

“Torununu ortada bırakacak hali yok ya!”

“Öhi neden böyle?” diye sordu Barbel merakla. Onun hakkında bilmek istediğı çok şey vardı. Neden yaz-kış yaylada yaşıyordu? Neden köydekiler aleyhinde konuşmaktan kaçınıyor, ama lehinde bir şeyler de söylemek istemiyorlardı? Ayrıca neden ona herkes “Öhi” diyordu? Öhi o yörede ‘dayı’ anlamına geliyordu, ancak yaşlı adam herkesin dayısı olamazdı! Barbel evlenip Dörfli’ye yeni gelmişti. Köyün insanları hakkında pek şey bilmiyordu, ama Dete’den öğrenebilirdi. Dete geçen yıla kadar annesiyle Dörfli’de yaşıyordu. Annesi ölünce iş bulup Ragaz kasabasına yerleşmişti.

“Öhi hep mi böyleydi?”

Dete dönüp Heidi’ye baktı, konuşulanları duysun istemiyordu. Ancak çocuğı hiçbir yerde görmedi. “İşte orada,” dedi Barbel. “Peter ve keçilerle yokuşu tırmanıyor. Merak etme, Peter ona göz kulak olur.”

İki kadın yola devam ettiler ve Dete anlatmaya başladı: “Öhi’nin ailesi Domleschg köyünün en güzel çiftliğine sahipti. Öhi haylazdı, yanlış insanlarla da oturup kalkınca çiftlik elden gitti. Anne baba üzüntüden öldüler ve Öhi orada daha fazla barınmadı. Yıllarca hiç kimse haber alamadı. Günün bi-

rinde yetim oğluyla geri döndü; ama bütün kapılar yüzüne kapanınca, o köye bir daha ayak basmaya-cağına yemin ederek buraya yerleşti. Öhi annemin akrabasıdır. Bu nedenle ona Öhi derdik ve zamanla herkes Öhi demeye başladı.”

“Peki, oğluna ne oldu?”

“Tobias kardeşim Adelheid ile evlendi, ama mutlulukları sadece iki yıl sürdü. Tobias iş kazasında hayatını kaybetti. Adelheid kedere boğulup, birkaç hafta sonra öldü. Herkes ölümlerini Öhi’nin geçmişteki günahlarına bağladı. Bu, öfkesini daha da arttırdı. Sonra duyduk ki dağlara çıkmış. O günden beri insanlardan uzak, yaylada yaşıyor.”

“Adelheid’in bebeğine de siz baktınız!” dedi Barbel.

“Evet, biz yanımıza aldığımızda bir yaşındaydı. Annemin ölümünden sonra onu yaşlı Ursel’in yanına bıraktım ve kasabada işe girdim. Yarından sonra da Frankfurt’a gidiyorum. Sen nereye böyle?”

“Gideceğim yer şurası,” dedi Barbel eski bir kulübeyi işaret ederek. “Peki, o zaman yolun açık olsun, Dete.”

Kulübede on bir yaşındaki çoban Peter, annesi ve yediden yetmişe herkesin ‘Nine’ diye çağırdığı kör büyükannesi yaşıyordu. Peter yazları her sabah köyden keçileri toplar, dağdaki otlaklara götürürdü. Akşam olunca da onları sahiplerine teslim ederdi. Babası artık hayatta değildi.

Dete sabırsızlıkla çocukların gelmesini bekledi. O arada onlar izledikleri dolambaçlı yoldan yaklaşıyorlardı. Heidi, Peter ve keçilerine yetişmekte zorlanınca, elbiselerini çıkarmış, onları güzelce bir yere topladıktan sonra üzerinde sadece hafif iç elbisesiyle ve yalın ayak Peter'in yanına koşmuştu. Onu o halde görünce Peter gülümsedi. Hafifleyip özgürleşen Heidi, artık hiç durmadan soru soruyor ve konuşuyordu. Sonunda çocuklar Dete'nin beklediği yere vardılar. "Heidi, ne bu halin? Yeni elbiselerin nerede?" diye bağırdı teyzesi.

Küçük kız eşyaların olduğu yeri işaret ederek, "Oradalar!" dedi sakince.

"Şaşırdın mı sen? Bunu neden yaptın?"

"Onlara ihtiyacım yok," dedi Heidi.

Dete çok kızdı. Sonra cebinden para çıkarıp Peter'e gösterdi. "Eşyaları getirirsen bu parayı sana veririm," dedi. Peter'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Uçarak gitti eşyaları getirdi.

Bir saat sonra yaylaya vardılar. Öhi kulübesinin önünde oturmuş vadiye bakıyordu. Buradan bir süredir Dete ve çocukların keçilerle birlikte gelişlerini izliyordu. Kulübeye ilk varan Heidi oldu. Doğruca Öhi'nin yanına gitti ve "İyi akşamlar, büyükbaba!" dedi.

"Ne anlama geliyor bu?" dedi Öhi sertçe. Heidi büyük ilgiyle büyükbabasının yüzünü inceliyordu. Bu arada Peter ve Dete de gelmişlerdi.

“Merhaba, Öhi! Sana torununu getirdim.”

“Neden getirdin?” diye sordu Öhi ve Peter’e dönerek, “Daha ne bekliyorsun? Benim keçileri de al ve hemen otlığa çık!” dedi. Peter hızla uzaklaştı.

“Burada kalması gerekiyor,” diye cevap verdi Dete. “Ben görevimi yaptım. Sıra sende.”

“Öyle mi diyorsun,” dedi yaşlı adam. Gözleri ateş saçıyordu. “Peki, arkandan ağlarsa ne yapacağız?”

“O senin sorunun. Ben Frankfurt’ta iş buldum, gidiyorum. Çocuğun en yakın akrabası sensin. İstemiyorsan, bakacak birisini bul. Fakat başına bir

şey gelirse, sorumlusu sen olursun. Daha ne kadar günah kaldırabilirsin bilmiyorum.”

Dete'nin son sözleri Öhi'yi yerinden fırlattı. “Derhal git buradan ve bir daha gözüme görünme,” diye gürledi.

Dete “Hoşça kal” dedikten sonra Dörfli'ye kadar hiç durmadan koştu. Yalnız döndüğünü gören köylüler onu soru yağmuruna tuttular. “Dete, çocuk nerede?” – “Onu yaylaya nasıl bırakabildin?” – “Zavallı çocuk! Orada nasıl yaşar?” Dete olabildiğince hızlı koşarak oradan uzaklaştı.

İKİNCİ BÖLÜM

Dete gittikten sonra Öhi tekrar sıraya oturmuş, sessizce yere bakıyordu. Heidi ise keyifle çevresini incelemeye başladı. Keçi ağılına koştu. Oradan evin arkasındaki çam ağaçlarına gitti. Rüzgârda hışırdayan dalları dinledi. Sonra büyükbabasının yanına döndü ve elleri arkasında onu izlemeye başladı. Öhi başını kaldırıp, “Şimdi ne yapmak istiyorsun?” diye sordu.

“İçeriye görmek istiyorum.”

“Öylese gel. Elbiselerini de getir.”

Heidi giysilerini alıp tek odalı eve girdi. Öhi dolabı açtı. Bütün eşyaları bu dolabın içindeydi: Elbiseleri, birkaç tabak ve bardak, en üst rafta da bir somun ekmek, biraz kurutulmuş et ve peynir vardı. Heidi eşyalarını büyükbabasının giysilerinin arkasına tıktırdı. Sonra odada göz gezdirdi. “Ben nerede yatacağım, büyükbaba?”

“Nerede istersen!”

Kendine yer ararken gözüne merdiven çarptı. Yukarı çıktığında kendini taze, mis kokulu saman yığınları arasında buldu. Samanlığın penceresinden vadi görülebiliyordu. “Muhteşem! Gel bak, burası ne kadar güzel, büyükbaba,” diye bağırdı.

“Zaten biliyorum,” dedi Öhi.

“Yatağımı buraya hazırlayacağım, fakat çarşaf getirmen gerekiyor.”

Öhi dolaptan kalın bir örtü aldı. Samanlığa çıktığında yatak hazırды. “Güzel olmuş,” dedi ve biraz daha saman alıp yatağı kalınlaştırdı. Birlikte örtüyü serdiler. Kalın olması iyiydi, samanların çocuğa batmasını engelleyecekti. Öhi kendi yatağından al-

dığı ağır, ketenden yapılmış bir çuval getirdi. “Yorganımız bu,” dedi.

Ortaya düzgün, hiç de fena sayılmaz bir yatak çıkmıştı. “Çok güzel oldu, değil mi? Keşke şimdi yatma zamanı olsaydı,” dedi Heidi.

“Önce biraz yemek yiyelim,” dedi büyükbabası.

Birlikte aşağı indiler. Öhi ocağın yanındaki tabureye oturup ateş yaktı. Sütün ısınmasını beklerken peynir kızarttı. Bu arada Heidi de boş durmamış, masayı hazırlamıştı. “Aferin Heidi, bunu düşünmüş olman çok iyi,” dedi büyükbaba. “Peki, nereden oturacaksın?”

Tek bir sandalye vardı ve onda da kendisi oturuyordu. Heidi tabureyi getirdi. “Oturacak bir şey buldun, fakat onunla masaya yetişemeyeceksin.

Bak, ne yapalım!” dedi Öhi. Sandalyesini Heidi’nin önüne koydu ve üzerine küçük bir sofrayı hazırladı. “Şimdi ye yemeğini,” dedi. Kendisi yemeğini masanın bir köşesinde oturarak yedi. Heidi’nin keyfi yerindeydi, iştahla peynirli ekmeğini yiyor, sütünü yudumluyordu.

Yemekten sonra birlikte ağıla gittiler. Heidi büyükbabasını adım adım takip ediyor, yaptıklarını dikkatle izliyordu. Öhi ağılı temizleyip hazırladıktan sonra bitişikteki odunluğa geçti. Orada bazı tahtalar ve odunlar kesip deldi ve sonunda ortaya yüksek bir sandalye çıktı.

“Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

“O benim sandalyem!” diye cevap verdi Heidi sevinçle.

“Kafan çalışıyor,” dedi Öhi gülerek.

Akşamüstü rüzgâr çıktı. Çam ağaçlarının dalları rüzgârda sallanıyordu. Uğultu ve hışırtı sesleri Heidi’yi coşturmuştu. Ağaçların çevresinde zıplayıp dururken, büyükbabası da onu uzaktan izliyordu.

Birden tiz bir ıslık sesi duyuldu. Peter keçilerle otlaktan dönüyordu. Heidi, sevinç çığlıkları atarak sürünün içine koştu. Peter yoluna devam ederken, sürünün içinden biri beyaz diğeri kahverengi iki keçi çıkıp her akşam olduğu gibi doğru Öhi’nin yanına geldiler.

“Onlar bizim keçilerimiz mi, büyükbaba? İki de bizim mi? Ağılda mı kalacaklar?” diye sıraladığı sorulara yaşlı adam cevap yetiştiremiyordu.

“Git içeriden ekmekle kâseni getir,” dedi büyük-baba.

Beyaz keçiden kâseye süt sağdı ve Heidi’ye uzattı. “Bunu iç ve sonra da git yat,” dedi. “Teyzenin bıraktığı bohçayı dolaba koydum. Geceliğin içindeymiş. İyi uykular,” diye ekledi.

“İyi geceler!” dedi Heidi. Tam gidecekken aklına bir soru geldi. “İsimleri ne, büyükbaba?”

“Beyaz olanın adı Akkız, kahverengi olanın adı Karakız.”

“İyi geceler Akkız, iyi geceler Karakız!” diye bağırdı Heidi arkalarından.

Yemeğini bitirip yatağa yatar yatmaz derin bir uykuya daldı.

Gece fırtına çıkınca, Öhi kalkıp Heidi’ye baktı. Kalın yorganın altında yanakları kıpkırmızı olmuş, huzur içinde uyuyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tiz bir ıslık sesi Heidi'yi erkenden uyandırdı. Önce nerede olduğunu anlayamadı. Sonra büyük-babasının sesini duyunca hatırladı ve sevinçle yatağından fırladı.

Dışarıda Peter sürüsüyle birlikte bekliyordu. Öhi de ağıldan keçileri çıkarıyordu. Heidi gelince, “Sen de onlarla gitmek ister misin?” diye sordu. Heidi havalara uçtu. “Önce git elini yüzünü yıka!” dedi büyükbabası.

Sonra Peter'e, “Çantayı getir, komutan,” diyerek eve girdi. Heidi için çantaya ekmekle peynir ve bir kâse koyarken, “O senin gibi direkt keçiden süt içemez. Öğleyin ona Akkız'dan iki kâse süt sağacaksın. Dikkat et, Heidi oralarda uçuruma düşmesin, duydun mu beni?” dedi.

Yolda her yerde birbirinden güzel çiçekler görünce Heidi, Peter ve keçileri unuttu. Çiçek toplar-

ken oraya buraya koşuyor, gözden kayboluyordu. Keçiler de Heidi'nin peşinden koşturmaya başlayınca Peter'in işi bir hayli zorlaştı. Dağılan sürüsünü bir araya toplayabilmek için durmadan ısıklık çalıyor, bağırıyor ve değneğini sallıyordu. "Yine neredesin, Heidi!" diye söylendi. "Buraya gel! Uçuruma düşeyim deme, Öhi yasakladı!" diye bağırınca Heidi geldi. "Bu kadar çiçek yeter, yoksa bugün otlığa gidemeyeceğiz. Yarın da toplayacak çiçek bulamayacaksın," dedi Peter.

Otlığa vardıklarında Peter yere uzandı. Heidi yanına oturup sessizce etrafa bakındı. Burası muh-

teşem bir yerdi. Sonsuza kadar böyle oturabilirdi. Peter uyumuştı ve keçiler yakınlarda otlanıyordu. Birdenbire tepesinde bir çığlık duydu. Gökyüzüne baktığında büyük bir kartal gördü. “Peter uyan, uyan!” diye bağırdı heyecanla. Peter kalktı, fakat kartal süzülerek kayboldu.

“Nereye gitti ki şimdi?” diye sordu Heidi üzülerek.

“Yuvasına döndü.”

“Onun yuvası o tepede mi? Hadi, gidip görelim.” Heidi ayağa fırlamıştı bile. “Dur, nereye? Keçiler bile oraya çıkamıyorlar!” dedi Peter hayretle ve kalkıp peş peşe ıslık çalmaya başladı. Heidi şaşkın şaşkın ona bakıyor neler olduğunu anlayamıyordu, fakat keçiler anlamışlardı ve birer birer çıkıp geldiler. Heidi onlarla oynamaya başladı. Kendini oyuna o kadar kaptırmıştı ki, Peter’in onu defalarca çağırdığını duymadı. Çocuk, “Keçiler bile daha çabuk geliyorlar,” diye söylenerek var gücüyle bağırdı ve Heidi sonunda geldi. Sofrayı görünce sevinçten çevresinde zıplamaya başladı. “Hoplamayı bırak ve otur artık!” dedi Peter.

Yemekte Heidi iki kâse süt ve biraz ekmekten sonra doymuştu. Kalan ekmekle peynirini Peter’e uzattı. “Bunları alabilirsin,” dedi hayretle bakan çocuğa. Peter böyle cömert olamazdı, yemeği onu zaten doyurmuyordu. Heidi üsteleyince teşekkür etti ve o gün hayatının en zengin öğle yemeğini yedi.

Aniden, Peter bir keçinin uçuruma doğru koştuğunu gördü. Uçurumun kıyısında hayvanı bacağın-
dan yakalamayı ve Heidi'nin yardımıyla kurtarmayı
başarmıştı. Peter keçiyi cezalandırmak için sopasını
kaldırınca Heidi, "Yapma lütfen!" diye bağıarak
araya girdi. "Ama o cezayı hak etti," dedi Peter kız-
gınlıkla. Heidi, "Sana yapma dedim!" diye çıkışınca
Peter şaşırıp sopayı indirdi, fakat yaşadığı korku için
bir karşılık istiyordu. "Yarın bana peynirinden bir
parça verirsen, onu cezalandırmam," dedi. "Hepsini
alabilirsin, yarın ve her gün!" dedi Heidi, "Fakat bir
daha asla bir keçiye vurmayacaksın."

Akşam oluyordu. Heidi gün batımını izlerken
birden ayağa fırladı. "Peter, kalk! Bak, her yer ya-
nıyor! Dağlar, gökyüzü, kar bile yanıyor!"

“Bu, her akşam böyle,” dedi Peter sakince sopasını yontarken, “fakat o yangın değil. Kendiliğinden olur.”

Heidi yerinde duramıyordu. Akşam kızılığı onu çok etkilemişti. Birden her şey değişmeye başladı. “Hayır! Neler oluyor? Peter, her şey sönüyor!” diye afalladı Heidi. “Yarın da aynısı olacak,” dedi Peter. “Şimdi eve dönmeliyiz.”

Birkaç ısıklıkla keçileri topladı ve dağdan inmeye başladılar.

Kulübeye vardıklarında Peter, “Hoşça kal Heidi, yarın yine gel,” diyerek yoluna devam etti. Heidi, büyükbabasının yanına koştu. Akkız ve Karakız da sürüden ayrıлып geldiler. “Büyükbaba, muhteşemdi! Her şey çok güzeldi. Bak sana ne getirdim,” diyerek cebinden topladığı çiçekleri çıkardı, ama hepsi solmuştu. “Ah! Çiçeklerin nesi var, büyükbaba?”

“Çiçekler güneşte olmayı severler,” diye açıkladı Öhi.

Yemekte Heidi çiçekleri, keçileri ve kartalı anlattı. Büyükbabasına akşam ateşini de sordu. “Bu şekilde güneş dağlara ‘iyi geceler’ der. Onu sabaha kadar unutmasınlar diye onlara en güzel ışıklarını gösterir.”

Heidi tekrar otlığa gitmek için can atıyordu, ama önce uyuması gerekiyordu. Bütün gece deliksiz uyudu ve rüyasında dağları, çiçekleri ve keçileri gördü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bütün yaz Heidi ve Peter birlikte keçileri otlaklara götürdüler. Heidi çok mutluydu. Yayla hayatı sayesinde sağlıklı ve güçlü bir çocuk oldu. Sonbahar gelince, büyükbabası çok rüzgârlı havalarda Heidi'nin gitmesine izin vermedi. "Sen daha çok küçüksün. Bu rüzgâr seni uçuruma sürükleyebilir," diyordu.

Heidi'siz günler Peter için bir kâbustu. Gün bitmek bilmiyor, yemek az geliyor, karnı doymuyordu. Yetmezmiş gibi, Heidi olmayınca keçilerin sık sık inadı tutuyordu.

Havalar iyice soğumuştı ve çok geçmeden kar yağmaya başladı. Peter keçileri artık otlığa çıkarmıyordu. Heidi'yi görmeyeli bir hafta olmuştu ve bir gün kara rağmen onu görmeye geldi.

"Hoş geldin ordusuz komutan, gel ateşin yanına otur," dedi Öhi. "Okul nasıl gidiyor?"

“Eh!”

Okul sözünü duyan Heidi kulakları dikti. Soracağı çok şey vardı bu konuda. Çocuklar, Peter’in cevap yetiştirmekte zorlandığı koyu bir sohbete daldılar. Onlara kulak misafiri olan büyükbaba da sık sık gülümsüyordu.

Akşam yemeğinden sonra Peter kalktı. Kapıdan çıkarken, Heidi’ye büyükannesinin davetini iletmeyi de unutmadı.

İlk kez davet edilen Heidi çok heyecanlanmıştı. Ertesi sabah söylediği ilk şey, “Büyükbaba gitsem iyi olur. Nine beni bekliyordur!” oldu. “Bugün olmaz, çok kar var,” dedi büyükbabası. Fakat Heidi başka bir şey düşünemez olmuştu ve her gün defalarca aynı şeyi söylüyordu. Sonunda beklediği an geldi ve büyükbaba onu kızakla Peter’in kulü-

besine bıraktı. “Şimdi içeri gir ve hava kararmaya başlayınca dışarı çık,” dedi.

Heidi kulübeye girince “Merhaba Nine, işte geldim,” dedi. Nine başını kaldırdı. “Sen Heidi misin?” diye sordu.

“Evet, o olmalı,” dedi kızı Brigitte, “annesini gibi ince yapılı, babası ve Öhi gibi kıvrıcık saçlı ve kara gözlü.”

İki kadın konuşurken, Heidi odayı inceliyordu. “Nine bak, panjur sarkmış düşecek, görüyor musun?” dedi birden. “Ah çocuğum, göremiyorum ama duyabiliyorum. Sadece panjur değil ki! Bütün kulübe zangırdıyor. Rüzgârlı gecelerde ev başımıza yıkılacak korkusuyla uyku uyuyamıyorum.”

“Sen panjuru neden göremiyorsun, Nine? İşte bak şuradakini diyorum.”

“Ah, yavrum, ben artık hiçbir şey göremiyorum,” diye yanıt verdi Nine.

“Nasıl? Sen dağları, güneşi, hiçbir şeyi göremiyor musun?”

“Hayır, çocuğum.”

Heidi ağlamaya başladı. Bir türlü susturulamıyordu. “Bak ne diyeceğim,” dedi Nine sonunda. “İnsan hiçbir şey göremeyince, sevecen bir ses duymayı çok ister. Gel yanıma otur ve bana yayladaki hayatınızı anlat.” Heidi gözyaşlarını sildi. “Büyükbabam gözlerini iyileştirebilir! Evi de tamir eder. O her şeyi düzeltebilir,” dedi. Nine sesini çıkarmadı.

Heidi yayladaki hayatlarını anlatmaya başladı. Bir süre sonra Peter okuldan geldi ve Heidi’yi görünce çok sevindi. “Hoş geldin, oğlum! Bugün okumayı çözebildin mi?” diye sordu Nine.

“Hayır!”

“Beklemeye devam öyleyse!” dedi büyükannesi iç çekerek.

Heidi meraklanmıştı. “Niye böyle dedin, Nine?”

“Bana kitap okuması için Peter’in okumayı öğrenmesini bekliyorum.”

O sırada Brigitte lambayı yakınca Heidi, “Gitmem gerekiyor, hoşça kalın,” diyerek dışarı fırladı. “Bekle! Peter seni bıraksın,” diye bağırdı Nine arkasından.

Büyükbaba gelmiş, bekliyordu. “Aferin, sözünde durdun!” dedi ve Heidi’yi bir örtüye sarıp kucağına aldıktan sonra eve döndüler.

Nine, “Ne kadar iyi kalpli bir kız! Yine gelse,” diye tekrarlayıp durunca Peter ağzı kulaklarında, “Ben biliyordum!” dedi.

“Büyükbaba, yarın yine gitmeliyiz. Yanımıza çekiçle çivi de alalım. Tamir edilecek yerler var,” dedi Heidi eve girer girmez.

“Bunu kim istedi?” diye sordu büyükbabası.

“Hiç kimse! Ben düşündüm! Evin her yeri takırıyor, Nine de korkudan uyuyamıyor. Üstelik gözleri görmüyor ve onları nasıl iyileştireceğini bilmiyor! Ama sen biliyorsun, değil mi büyükbaba? Ona sadece sen yardım edebilirsin! Edersin, değil mi?” diyerek büyükbabasına sarıldı.

Yaşlı adam, ona güvenle bakan gözleri uzun uzun izledi. Sonra, “Evet Heidi, yarın gidip takırtıyı hallediyoruz,” dedi. Heidi sevinçten havalara uçtu.

“Yarın hallediyoruz, yarın hallediyoruz,” diye tekrarlayarak odanın içinde zıplamaya başladı.

Büyükbabası sözünü tuttu. Ertesi sabah kulübe-ye vardıklarında Heidi’ye, “Şimdi içeri gir ve gece olunca çık,” dedi. Sonra evin etrafını dolaştı. Birdenbire kulübenin dışında çekiç darbeleri duyan Nine yerinden hopladı. “Korkma, korkma,” dedi Heidi, “büyükbabam evi tamir ediyor.”

“Nasıl olur? Brigitte, çabuk git teşekkür et! İçeri çağır!” dedi Nine heyecanlanarak. Brigitte, Öhi’nin yanına gidip teşekkür etmeye başladı. “Uzatma,” dedi Öhi, “hakkımda ne düşündüğünüzü biliyorum. Sen gir içeri. Onarılacak yerleri kendim bulurum.”

Ziyaretler bütün kış sürdü. Nine’nin hayatına yıllar sonra neşe gelmişti. Heidi de Nine’ye çok bağlanmıştı ve onu her fırsatta görmeye geliyordu. Büyükbaba bu sırada ufak tefek tamir işlerine devam ediyordu. Nine ona minnettardı. Yıllardır hiç bu kadar rahat uyumamıştı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Aradan neredeyse iki yıl geçmişti. Heidi sekiz yaşına basmıştı, çok mutlu ve kuşlar gibi cıvılcıydı. Büyükbabasından çok şey öğrenmişti. O kış, Peter köyün öğretmeninden iki kez haber getirdi. Öhi'den, Heidi'yi okula göndermesi isteniyordu, fakat Öhi onu göndermemekte kararlıydı.

Bahara doğru, köydeki yaşlı din görevlisi kulübeye geldi. Oturduktan sonra, "Neden geldiğimi tahmin etmişsindir, Öhi," diyerek onu dikkatle izleyen Heidi'ye baktı.

"Heidi, sen keçilerin yanına git ve beni orada bekle," dedi Öhi. Heidi gittikten sonra din görevlisi devam etti: "Kızı bir yıldır okula göndermior-sun. Ne olacak bu çocuk, hiç düşündün mü?"

"Keçilerle, kuşlarla büyüyecek. Heidi onlarla çok mutlu. Ayrıca onlardan hiçbir kötülük de öğrenmiyor."

“Onlar kıza belki kötülük öğretmiyor, fakat okumayı yazmayı da öğretmiyorlar! Çocuk okula gitmeli!”

“Onu okula göndermeyeceğim!” dedi Öhi kararlılıkla.

“Seni buna mecbur edemeyeceklerini mi düşünüyorsun gerçekten?” dedi din görevlisi sertçe.

“Efendi!” dedi Öhi ve sesinden kendini zor tuttuğu anlaşılıyordu. “Bizim gibi adamların bile zorlandığı kışta kıyamette küçük, narin bir çocuğun, sabahın köründe, buz gibi havada, bayır aşağı iki saat yol yürümesine ve sonra akşam akşam iki saat

yokuş çıkmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Çocuk kış şartlarında zorlanıp annesinin hastalığına mı kapılsın? Adelheid'in uyurgezerliğini ve tuhaf nöbetlerini hatırlıyorsundur herhalde?"

"Haklısın, buradan okula gidemez. Kızın hatırına gel, Dörfli'ye yerleş," dedi din görevlisi nazikçe.

"Orada insanlar beni hor görüyor, ben de onları. Birbirimizden uzak olmak herkes için en iyisi."

Öhi'yi ikna edemeyince din görevlisi gitmek için ayağa kalktı. "Gelecek kış seni Dörfli'de görmeyi umuyorum. Sana resmi yollardan baskı yapmalarını istemem," dedi.

"Bizi düşündüğünü biliyorum, ama istediğin şey imkânsız. Ne köye yerleşirim ne de çocuğu okula gönderirim," diye karşılık verdi Öhi.

"O halde Tanrı yardımcın olsun," dedi din görevlisi üzülerek ve gitti.

Öhi'nin canı sıkılmıştı ve bütün gün ağzını açmadı. Ertesi gün öğleden sonra kapı tekrar çalındı. Bu sefer gelen Dete idi. Öhi onu tepeden tırnağa süzüp sessizce bekledi. Dete iltifatlarla söze başladı: "Ah, Heidi çok iyi görünüyor, belli ki ona iyi bakmışsın. Sana da çok zahmet verdik biliyorum, ama çaresizdim. Hep gelip onu almayı düşündüm. Gece gündüz bunun yollarını aradım ve sonunda onu yerleştirebileceğim bir aile buldum. Önce araştırdım tabii! Ah, ne büyük bir fırsat çıktı karşımıza

anlatamam! Heidi, Frankfurt'un en güzel konağında yaşayacak. Aile çok zengin! Tekerlekli sandalyeye bağlı bir kızları var. Eğitimi için eve özel öğretmen geliyor. Ona arkadaş olacak saf, temiz bir çocuk arıyorlarmış. Heidi'yi önerince hemen kabul ettiler. Kendini sevdirdirse hayatı kurtulur. Kızlarının sağlığı iyi değil, bakarsın Heidi'yi evlat bile edinirler. Ne kadar şan..."

"Bitmedi mi hâlâ?" diye sözünü kesti Öhi.

Anlattıklarının böyle küçümsenmesi Dete'yi kızdırdı. "Madem öyle, ben de açık konuşayım! Çocuk bu yaşta okuma yazma bilmiyor! Ne okula gönderiyorsun ne de kiliseye! Heidi kardeşimin tek çocuğu, ondan ben sorumluyum. Önünde çok iyi bir fırsat var. Bunu tepen birisi, Heidi'nin iyiliğini istiyor olamaz. Ama bu iş burada bitmez! Kasabada herkes bana hak verir, sana değil! Eğer dava açmayı düşünüyorsan, iyi düşün derim. Eski defterlerin açılmasını istemezsin herhalde."

"Kes!" diye gürledi Öhi. Gözlerinden ateş püskürüyordu. "Al ve boz onu! Ama bir daha karşıma çıkma onunla! Senin gibi tüylü şapka giymiş, ağzı zehir saçan biri olarak görmek istemiyorum onu!" Öhi hızlı adımlarla odayı terk etti.

"Onu kızdırdın," dedi Heidi. Teyzesine öfkeyle bakıyordu.

"Sakinleşir, merak etme! Eşyaların nerede?"

"Ben gelmeyeceğim!"

“Geleceksin!” dedi teyzesi kızarak. Sonra daha yumuşak bir sesle: “Senin aklın ermez bunlara,” dedi. Dolaba gidip Heidi’nin eşyalarını topladı. “Şu berbat hasır şapkanı da al gidelim!”

“Ben gelmiyorum.”

“İnadı bırak! Büyükbabanı duydun, gitmeni istiyor. Onu daha fazla kızdırma. Frankfurt çok güzel bir yer, göreceksin. Beğenmezsen geri dönersin. O zamana kadar da büyükbabanın öfkesi geçer.”

“Akşam buraya dönebilir miyim yani?”

“Of! Dediğim gibi, beğenmezsen dönersin!”

Dete, Heidi'nin elinden tuttu ve onu sürüyerek yola koyuldu. Nine'nin evinin önünden geçerken, onu görmesine izin vermedi. Nine'yi görünce Heidi'nin fikir değiştireceğinden korkuyordu. “Döndükten sonra gidersin. Frankfurt’tan ona hediyeler de getirirsin. Nine yumuşak sandviç ekmeklere bayılır,” dedi. Bu fikir, Heidi'nin hoşuna gitti. “O zaman biraz acele edelim! Akşama ekmeklerle dönebileyim,” diyerek o, Dete'yi sürüklemeye başladı. Bu, teyzesinin işine geldi.

Dörfli’de, “Onu götürüyor musun?” – “Öhi’den mi kaçıyor?” – “Hâlâ yaşıyor olması şaşırtıcı!” – “Ne kadar sağlıklı görünüyor,” diyen meraklılara, “Görüyorsunuz işte, çocuk durmuyor. Başka zaman laflarız,” diye cevap veriyordu.

O günden sonra Öhi'nin gözleri daha da sert bakmaya başladı. Artık Nine'nin evine uğramıyordu. Nine için evin neşesi gitmişti. Her gün iç çekerek, “Ölmeden önce Heidi'nin sesini bir daha duyabilmeyi çok isterdim,” diyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Heidi, Frankfurt'ta, Bay Sesemann'ın konağında dört gözle bekleniliyordu. Evin tek çocuğu olan Klara, tekerlekli sandalyesinde oturuyor, gözlerini saatten ayıramıyordu. Bayan Rottenmeier ile birlikte çalışma odasında Heidi'nin gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Bayan Rottenmeier, evin hanımı yıllar önce öldüğünde, konağa kâhya olarak alınmıştı. Sık sık iş gezisine çıkan Bay Sesemann, tüm konağın ve hizmetçilerin yönetimini ona bırakmıştı. Ancak bir şartı vardı – kızının her konuda söz hakkı olacak ve istemediği hiçbir şey yapılmayacaktı.

Klara yine, “Akşam oldu, nerede kaldılar?” diye sorduğu sırada Dete ve Heidi, hizmetçi Tinette'nin peşinden merdivenleri çıkıyorlardı. Çalışma odasına girdiklerinde, Bayan Rottenmeier, Klara'nın yeni arkadaşını incelemek için yanlarına geldi. Gördük-

leri onu memnun etmişe benzemiyordu. Heidi'nin üzerinde sade elbisesi ve başında eski hasır şapkası vardı. Masumca kadının başındaki tuhaf başlığa gözlerini dikmişti.

Heidi'yi bir süre süzdükten sonra "Senin adın ne?" dedi.

"Heidi."

"Böyle bir isim mi olurmuş? Başka adın yok mu?"

"Bilmem!"

Bayan Rottenmeier başını sallayarak Dete'ye döndü: "Bu çocuk aptal mı, terbiyesiz mi?"

“İzin verirseniz onun yerine ben konuşayım,” dedi Dete. “O, ne aptal ne de terbiyesizdir. Düşündüğünü söyler. Siz onun kusuruna bakmayın, hanımefendi. Ölen annesinin adını taşıyor, Adelheid.”

“İşte uygar bir isim!” dedi Bayan Rottenmeier, fakat hâlâ Heidi’de bir gariplik seziyordu. Klara’nın yaşında biri gibi durmuyordu. Heidi’nin yaşını sorduğunda Dete kaçamak bir cevap vermek istedi, fakat Heidi, “Ben sekiz yaşıma bastım, büyükbabam öyle söyledi,” dedi.

“Ne? Sekiz mi? Klara’dan dört yaş küçük!” diye bağırdı Bayan Rottenmeier. “Peki, ne öğrendin? Hangi ders kitapların vardı?”

“Hiç yoktu,” dedi Heidi.

“Ne? Okumayı nasıl öğrendin o halde?”

“Okumayı bilmiyorum. Peter de bilmiyor.”

Bayan Rottenmeier dehşet içinde Dete’ye döndü. “Sizinle böyle anlaşmamıştık. Bu kızı buraya nasıl getirebilirsiniz?” diye bağırdı. Ancak Dete kolay vazgeçmezdi. “Kusura bakmayın, ama Heidi tam istediğiniz gibi özel ve farklı bir çocuk. Bizim oralarda daha büyükleri artık o kadar özel olmuyorlar. Eğer izin alabilirsem, yakında tekrar gelir duruma bakarım,” dedi ve odadan çıktı. Bayan Rottenmeier şaşkınlığını yendikten sonra Dete’nin peşinden koştu.

Heidi yerinden kıpırdamadı. Klara olup bitenleri sessizce izlemişti. “Sana Heidi mi Adelheid mi denmesini istersin?”

“Benim adım Heidi.”

“O zaman sana Heidi diyeceğim. Bu ismi ilk defa duyuyorum, ama sana yakışıyor. Buraya isteyerek mi geldin?”

“Nine’ye buradan sandviç ekmekler götürmek için geldim. Yarın döneceğim.”

“Sen gerçekten tuhaf bir çocuksun. Seni Frankfurt’a bana arkadaş olman ve derslerde eşlik etmen için getirdiler. Dersler çok sıkıcı. Öğretmenin ve Bayan Rottenmeier’in bile uykuları geliyor ve gizlice esnemeye başlıyorlar. Ben esnememeye çalışıyorum, çünkü her esnediğimde o iğrenç balık yağını içiriyorlar. Seninle eminim dersler çok eğlenceli geçecek.”

Heidi başını salladı. Öğrenebileceğini sanmıyordu.

“Tabii ki okuma yazma öğreneceksin, Heidi. Herkes öğrenmek zorundadır. Öğretmen çok iyi biri, ama hiç ders anlatamıyor. Sakın anlamadığını belli etme, yoksa daha geniş anlatmaya başlar ve bu sefer sen hiç anlayamazsın.”

O anda Bayan Rottenmeier içeri girdi. Canı sıkındı. Dete’ye yetişememişti ve düştüğü durumu nasıl düzelteceğini bilmiyordu. Üstelik Klara için eve arkadaş getirilmesi kendi fikriydi ve bu, durumu iyice sinir bozucu yapıyordu.

Yemek saati gelmişti. Herkes masaya oturduktan sonra evin uşağı Sebastian servise başladı. He-

idi ona dikkatle baktı. “Sen Peter’e çok benziyorsun,” deyince Bayan Rottenmeier dehşetle bağırdı: “Bir bu eksikti! Hizmetçilerle senli benli konuşulmaması gerektiğini dahi bilmiyor!” Ancak Heidi o sırada, tabağının yanındaki sandviç ekmeğini görmüş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sebastian yanına gelene kadar sesini çıkarmadı. Peter’le olan benzerliğinden dolayı ona ısınmış olmalıydı ve ekmeği göstererek, “Bunu alabilir miyim?” diye sordu. Sebastian başını sallayınca, Heidi ekmeği alıp ce-

bine koydu. Uşak gülümsedi ve ona gözüyle servis tabağındaki kızarmış balıkları işaret etti. Heidi şaşkınlıkla, “Ondan da mı yiyeceğim?” diye sordu. Sebastian başını sallayınca, “Ver öyleyse,” dedi. Uşak gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Bayan Rottenmeier uşağı gönderdikten sonra, “Adelheid, sana öğretmem gerekenek anlaşılan,” dedi ve önce sofranın kurallarını anlattı. Sıra diğer kurallara geldiğinde, Heidi’nin gözleri kapanmaya başladı. Konuşmasını bitince, “Hepsini anladın mı, Adelheid?” diye sordu. “Heidi çoktandır uyuyor,” dedi Klara gülümseyerek. Akşam yemeği uzun zamandır böyle eğlenceli geçmemiştir.

Kâhya kadın çok kızmıştı. Öfkeyle zili çaldı ve hizmetçiler uçarak geldiler. Bütün gürültüye rağmen Heidi uyanmamıştı. Onu kaldırıp odasına götürmek epey zor oldu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Heidi ertesi sabah uyandığında nerede olduğunu anlayamadı. Şaşkınlıkla gözlerini ovuşturdu. Oda ve içindeki her şey yabancıydı. Sonra birden Frankfurt'ta olduğunu ve Bayan Rottenmeier'in kurallarını hatırladı.

Aceleyle giyinip pencereye koştu. Yaylada yaptığı gibi, önce dışarıdaki doğayı görmek, koklamak ve hissetmek istiyordu. Boyu yetişmediği için pencereyi açamadı. Camdan baktı, fakat duvarla pencereden başka bir şey göremedi. Endişelenmeye başlamıştı. Aşağıda toprak, yeşil otlar, karla örtülü yamaçlar olmalıydı. Onları görmeliydi.

O sırada Tinette başını içeri uzatarak “Kahvaltı hazır,” dedi ve gitti. Bu açıklama, Heidi'ye bir davet gibi gelmemişti. Odasında kalıp beklemeye başladı.

Çok geçmeden Bayan Rottenmeier geldi. “Ne-
yin var, Adelheid? Kahvaltı nedir bilmiyor musun?
Derhal aşağı in,” dedi.

Olaysız bir kahvaltıdan sonra kızlar çalışma oda-
sına geçtiler. Bu sırada Bayan Rottenmeier gelen
öğretmeni kenara çekmiş, Heidi’yi evine gönderebil-
mek için desteğini almaya çalışıyordu. Telaşla, için-
de bulunduğu zor durumu anlattı. “Çocuk okumayı
dahi bilmiyor,” diye devam etti. “Kurtulmanın tek
bir yolu var. Eğer siz ikisine birden ders anlatmanın
mümkün olmadığını, aksi halde Klara’nın eğitiminin
olumsuz etkileneceğini söylerseniz, Bay Sesemann
ikna olacak ve kızı geri gönderecektir.”

Ancak öğretmen asla tek taraflı bakan bir insan
değildi. Bayan Rottenmeier’i yatıştırmaya çalışın-
ca, kâhya kadın ondan destek görmeyeceğini anla-
dı ve onu çalışma odasına gönderdi. Kendisi ders
izleyecek durumda değildi.

Az sonra çalışma odasından büyük bir gürültü duydu. Aceleyle içeri girdiğinde, masadaki her şeyin yere saçılmış olduğunu gördü. Heidi ortada yoktu. “Bunu o yaptı!” diye bağırdı. Klara gülüyordu: “Evet, ama isteyerek değil. Dışarıda arabaların sesini duyunca fırladı gitti. Aceleden masa örtüsüne takıldığını görmedi.”

Bayan Rottenmeier dışarı koştu ve Heidi’yi cadde de şaşkın şaşkın etrafa bakarken buldu. “Sen ne yaptığını sanıyorsun? Nasıl böyle kaçıp gidersin?” diye azarladı onu. “Çam ağaçlarının hışırtısını duydum, ama onları göremiyorum,” dedi Heidi büyük bir düş kırıklığı içinde. Yoldan geçen arabaların sesini çam ağaçların rüzgârdaki hışırtısına benzetmiş, dışarı koşmuştu.

“Ne ağacı ne hışırtısı? Ormanda mıyız biz? Git yukarıda ne yaptığına bak!” Heidi çalışma odasındaki karışıklığı görünce çok şaşırıldı. Artık derse devam etmek olanaksızdı.

Her gün yaptığı gibi, Klara öğleden sonra dinlenmek için odasına gitti. Heidi istediğini yapmakta serbestti. Sebastian’ı buldu ve ondan pencereyi açmasını istedi, fakat dışarı baktığında hayal kırıklığı yaşadı. “Taşlı yoldan başka bir şey göremiyorum ki! Tüm vadiyi görebileceğim yer neresi?” diye sordu. “Yüksek bir kuleye çıkabilirsiniz, mesela şu karşıdaki kilise kulesi gibi. Oradan çok uzakları bile görebilirsiniz,” dedi Sebastian.

Heidi hemen sokağa çıktı, fakat kapıdan kilise kulesi görünmüyordu. Sokağın sonuna kadar yürüdü, ama buradan da göremedi. Sırtında laternası ve elinde kaplumbağasıyla sokağın köşesinde duran bir çocuk gördü. Ondan kilisenin yolunu göstermesini istedi. Ancak laternacı bunun için yirmi kuruş talep ediyordu. “Benim param yok, ama Klara bana verir,” dedi Heidi.

Bir süre yürüdükten sonra kiliseye vardılar. “Beni burada beklemelisin. Ben evin yolunu bulamam,” dedi Heidi. Laternacı bunun için yirmi kuruş daha istedi.

Kilisenin bekçisi yaşlı bir adamdı. Heidi çok ısrar edince onu kulenin tepesine çıkardı. Manzarayı gördükten sonra, “Hiç beklediğim gibi değilmiş,” dedi Heidi üzüntüyle. Yukarıdan çatılar, kuleler ve bacalardan başka bir şey görememişti. “Küçük çocuklar manzaradan ne anlar! İnelim hadi,” dedi yaşlı adam kızarak.

Merdivenleri inerken, Heidi açık duran bir kapıdan odanın içine baktı. Köşede yatan iri bir kedi ilgisini çekince yaşlı adam, “Yavrularını görmek ister misin?” diye sordu. Minik kediler bir sepetin içindeydi. Heidi onları görünce sevinçten zıplamaya başladı. “Ah, çok şirinler, ne güzeller,” dedi. “Bir tanesini ister misin?” diye sordu adam gülümseyerek.

“Nasıl? Bende mi kalacak?” Teklif, Heidi’yi çok heyecanlandırmıştı.

“Tabii ki. İstersen hepsini alabilirsin,” dedi yaşlı adam. Yavrulardan kurtulmak istiyordu. Heidi havalara uçtu. Konakta hepsine yer vardı ve Klara çok sevinecekti. “Onları nasıl götürebilirim?” diye sordu.

“Ben onları evine bırakırım. Nerede oturuyorsun?”

“Bay Sesemann’ın evinde kalıyorum,” dedi Heidi.

“Evi biliyorum. Peki, onları kime bırakacağım?”

“Klara’ya bırakabilirsiniz. Şimdiden iki tanesini götürebilir miyim?” diye sordu. Yaşlı adam anne kediye başka bir odaya götürdükten sonra, “Seç iki tane!” dedi. Heidi parlayan gözlerle iki yavru alıp ceplerine koydu. Kapıda bekleyen küçük laternacı, Heidi’yi eve götürdü. Sebastian kapıda Heidi’yi görür görmez, “Çabuk, çabuk,” dedi ve arkasından kapıyı hızlıca kapattı. Diğer çocuğu fark etmemişti. “Acele yemek odasına gidin, küçük hanım. Masa-ya oturdular bile. Hanımefendi çok kızgın!”

Heidi masada yerini alırken, odada ürkütücü bir sessizlik vardı. Bayan Rottenmeier çok sert bir yüz ifadesiyle, “Adelheid, izin almadan evden çıkman büyük bir sorumsuzluk,” dedikten sonra, “Miyav,” diye bir ses duyuldu.

Kanı beynine sıçrayan kâhya kadın, “Adelheid! Bu ne cüret! Yaptıkların yetmedi, şimdi de alay mı ediyorsun?” diye patladı.

İkinci bir “Miyav, miyav,” duyuldu. Bayan Rottenmeier sert bir sesle, “Derhal odadan çık,” dedi. Heidi korkup ayağa kalktı. “Ben gerçekten...”

“Miyav, miyav, miyav!”

“Heidi, niye böyle yapıyorsun?” diye sordu Klara. “Bayan Rottenmeier’i sinirlendirdiğini bile bile neden miyavlayıp duruyorsun?”

“Ben miyavlamıyorum ki, kediler miyavlıyor,” diyebildi Heidi sonunda.

Kedi sözcüğünü duyan Bayan Rottenmeier yerinden fırladı. “Ne? Kedi mi? Sebastian! Derhal o canavarları götür buradan!” diyerek odadan kaçtı. Sebastian gülmekten kırıldı. Kediler, Klara’nın kucağındaydı ve Heidi yanına çömelmişti. “Sebastian, kedileri saklayacak bir yer bulmalıyız,” dedi Klara. “Siz merak etmeyin, ben onlar için güvenli bir yer biliyorum,” dedi Sebastian ve kedileri alıp çıktı.

Bayan Rottenmeier gün boyunca yaşadığı korku, endişe ve sinir yüzünden yorgun düşmüş, erkenden odasına çekilmişti. Kedi yavrularının güvende olduklarını bilen Heidi ve Klara da huzur içinde uyudular.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah küçük laternacı kapıyı çaldı. Sebastian karşısında kılıksız çocuğu görünce kabaca, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

“Klara’yı görmek istiyorum.”

“Senin onunla ne işin olabilir?” diye tersledi.

“Bana kırk kuruş borcu var. Dün onu kiliseye götürdüm.”

“Yalancı! O yürüyemiyor, dışarı çıkamaz. Şimdi ayağımın altına almadan git buradan!”

Çocuk yılmadı. “Yürüyebiliyor! Ben onu gördüm,” dedi. “Kıvırcık saçlıydı, kahverengi elbisesi vardı ve bizim gibi konuşmuyordu!”

“Bu, bizim küçük hanım! Yine neler yaptı acaba?” diye düşündü Sebastian içinden gülererek.

“Gel benimle,” dedi. Çalışma odasının önünde, “Burada bekle. Seni çağıracağım,” deyip odaya girdi. Az sonra çocuk içeri çağırıldı ve kızların se-

vinç ıgıllıkları eşliğinde laternasını almaya başladı. Çok geçmeden Bayan Rottenmeier geldi. Sesini duyuramayınca çocuğun yanına gitmek istedi, fakat o sırada yerde bir kaplumbağa gördü. Avazı çıktığı kadar “Sebastian!” diye bağırınca laternacı sesi duyup almayı bıraktı. Sebastian o sırada kapının önünde gülmekten kırılıyordu. Tekrar kendine hakim olunca çocuğu oradan çıkarıp parasını verdi. “Kırk kuruş Bayan Klara için, kırk kuruş da müzik için.”

Sessizlik sağlanınca derse Bayan Rottenmeier eşliğinde devam edildi, çünkü başka olay istemiyor-

du. Biraz sonra Sebastian, Klara'ya bırakılan üstü örtülü bir sepet getirdi. "Dersten sonra bakabilirsiniz," demeye kalmadı, odanın içi birden kedi yavrularıyla doldu. Büyük bir hızla her yere dağıldılar. Klara sevinç çığlıkları atarken, Heidi coşkuyla yavruları yakalamaya çalışıyordu. Korkudan kırıdayamayan Bayan Rottenmeier var gücüyle bağırmağa başladı: "Sebastiaaaaan! Tinetteeeee!" Hizmetçiler koşarak geldiler ve kedileri toplayıp diğer iki kedinin yanına sakladılar.

Ders yine zevkli geçmişti. Bayan Rottenmeier'in sakinleşmesi akşamı buldu. Hizmetçileri çağırıp sorguladıktan sonra her şeyin Heidi yüzünden olduğu anlaşıldı. Hizmetçileri gönderdikten sonra ne suç işlediğini anlayamayan Heidi'ye döndü. "Adelheid!" dedi sertçe, "Senin gibi bir yabani için tek bir ceza düşünebiliyorum, o da korkunç bodrumda farelerle bir gece geçirmek."

Heidi ne bodrum ne de fare gördüğü için, cezaya tepki vermemişti. Fakat Klara şiddetle karşı çıktı. "Olmaz!" dedi. "Bırakalım babam karar versin. Zaten yakında geleceğini yazmıştı." Kâhya kadının hoşuna gitmese de bunu kabul etmek zorundaydı.

Sonraki günler olaysız geçti, fakat Bayan Rottenmeier'in sinirleri Heidi'yi gördükçe bozuluyordu. Klara çok neşeliydi ve derste artık hiç sıkılmıyordu. Heidi, öğretmenin bütün çabalarına rağmen alfabeyi hâlâ çözmemişti. Klara ile yalnız geçirdiği

saatlerde, ona yayladaki hayatını anlatıyordu. Ancak bu, onda dayanılması güç bir özlem duygusu uyandırıyordu. “Artık dönmeliyim. Yarın mutlaka gitmeliyim,” diyordu, fakat Klara “Babam gelince çaresine bakarız,” diyerek onu yatıştırıyordu. Heidi’nin biraz daha sabredebilmesinin nedeni, fazladan kaldığı her günün nine için iki sandviç ekmek daha demek olmasıydı.

Klara dinlenirken Heidi odasında birkaç saat yalnız kalıyor, kıpırdamadan öylece oturuyordu. İsteddiği zaman sokağa çıkamayacağını anlamıştı. Sebastian ile sohbet etmesi de yasaktı. Böylece her gün yaylayı düşünecek ve daha çok özleyecek bolca vakti oluyordu.

Bir gün artık dayanamadı. Dolabından, biriktirdiği ekmekleri aldı ve hasır şapkasını giyip çıktı. Ne var ki kapıda Bayan Rottenmeier ile karşılaştı. “Sana izinsiz dolaşmayacaksın demedim mi? Kuralları yine mi çiğniyorsun, üstelik bu kılıkla!” diye bağırdı kadın.

“Dolaşmak istemedim, ben eve dönecektim,” dedi Heidi.

“Ne? Eve mi dönecektin?” diye bağırdı Bayan Rottenmeier. “Bay Sesemann duymasın! Burada neyin eksik, söyler misin? Daha önce hiç konakta yaşadın mı? Böyle bir sofraya da hizmet hiç gördün mü acaba?”

“Hayır.”

“Sen nankör bir çocuksun. Sana rahat batıyor!”

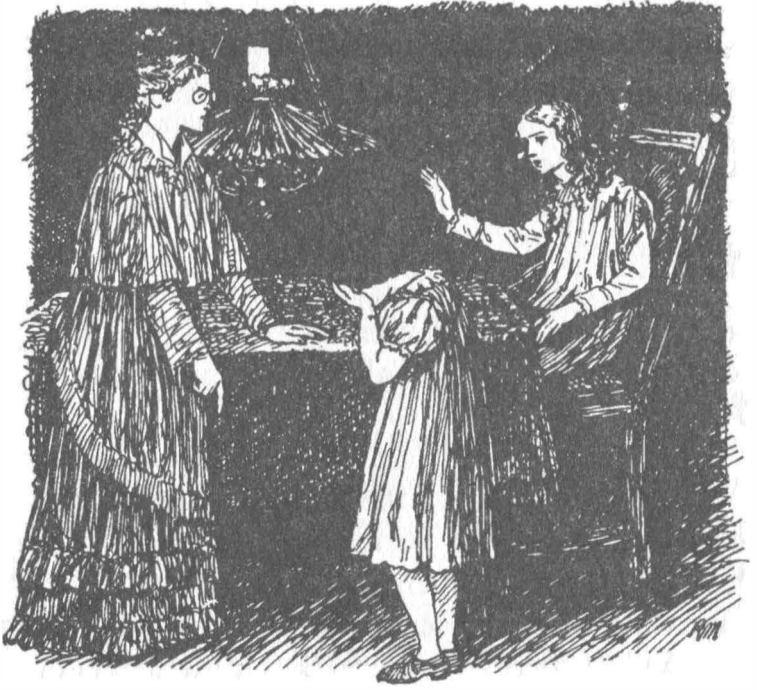
Heidi’nin sabrı taşıtı. “Ben sadece eve dönmek istiyorum. Nine beni bekler. Peter peynirini alamazsa keçileri dövmeye başlar. Burada güneşin dağlara iyi geceler dediğini hiç görmedim, kartal bile Frankfurt’a gelmiyor!” diye haykırdı.

“Of ya, delirmiş!” dedi Bayan Rottenmeier. Çok korkmuştu ve koşarak merdivenleri çıktı. Yukarıda Sebastian’la çarpıştı. “Çabuk onu yukarı çıkarın,” dedi.

Heidi’nin gözleri doldu, her yeri titriyordu. “Yine bir yaramazlık mı yaptık?” diye şakalaştı Sebastian. Heidi’nin halini görünce omuzuna dokunup, “Sizi üzmesine izin vermeyin, küçük hanım. Gelin, çıkmamız gerek. Öyle istedi!” Heidi merdivenleri çıktı, fakat yavaş ve sessizce. Bu hiç adeti değildi ve onu böyle görmek Sebastian’ı çok üzmüştü. Teselli etmeye çalıştı: “Küçük hanımımız çok güçlü biri, daha hiç ağladığını görmedim. Kedilerin de keyfi yerinde. Hanımefendi odasına çekilince, birlikte gidip kedilere bakarız, olur mu?”

Heidi hafifçe başını sallayarak evet dedi, fakat çok neşesizdi. Baş eğik odasına doğru yürürken, Sebastian’ın içi burkuldu.

Akşam yemekte Bayan Rottenmeier hiç konuşmadı, fakat sık sık Heidi’ye bakıp tetikte bekledi. Küçük kız kıpırdamadan sessizce masada oturuyordu. Ne yiyor, ne içiyordu. Sadece küçük sandviç ekmeğini hızlıca cebine koymuştu.

Ertesi gün Bayan Rottenmeier'in aklına Heidi'nin garip giysileri takılmış, Bay Sesemann gelmeden, bir düzenleme yapmak istemişti. Bu esnada Heidi'nin dolabında biriktirdiği ekmekleri bulmuş ve hasır şapkaıyla birlikte Tinette'ye attırmıştı. Heidi buna engel olamayınca çaresizce ağlamaya başladı. Klara çok endişelendi. "Heidi, ağlama lütfen," diye yalvardı. "Sana söz veriyorum, evine dönerken sana istediğin kadar ekmek alacağım. Hem tazecik olacaklar. Biriktirdiklerin bayatlayıp sertleşmiştir."

Heidi uzun süre ağlamayı durduramadı. Akşam yemeğe indiğinde gözleri ağlamaktan şişmişti. Ma-

sadaki ekmeği görünce gözyaşlarını zor tuttu. Sofrada sessiz olması gerektiğini anlamıştı. Sebastian ona durmadan garip hareketler yapıyordu. Kafasını işaret edip, göz kırpmıyordu.

Heidi o gece yatağa girdiğinde yorganın altında hasır şapkasını buldu. Çok sevindi ve onu dolabına sakladı. Şapkayı oraya Sebastian koymuştu. Heidi'nin feryadını duymuş, şapkayı Tinette'den kurtarmıştı. Yemekte Heidi'ye anlatmaya çalıştığı da buydu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Birkaç gün sonra Bay Sesemann eve döndü. İlk işi kızını görmek oldu. Odasına girdiğinde Heidi de oradaydı ve baba kız birbirlerine hasretle sarı-lırken, sessizce bir köşeye çekilmişti. Bay Sesemann sonra Heidi'ye döndü. "Demek İsviçreli kızımız sensin!" dedi sevecenlikle. "Gel, elini ver, çekinme! Şimdi söyle bakalım Klara ile anlaşıyor musunuz? Yoksa sürekli kavga edip barışıyor musunuz?"

"Hayır! Klara bana hep iyi davrandı," dedi He-idi.

"Heidi daha hiç kavga etmeye çalışmadı, baba-cığım," diye atıldı Klara.

"Aferin! Bunu duyduğuma sevindim," diyerek ayağa kalktı. "Kızım, şimdi bana biraz izin verir-sen, gidip bir şeyler atıştırayım. Bütün gün hiçbir şey yemedim. Sonra gelip hediyeleri vereceğim."

Yemek odasına girdiğinde Bayan Rottenmeier onun için hazırlattığı sofrayı kontrol ediyordu. Ev sahibi masaya oturduktan sonra kendisi de karşısında yer aldı. Çok sıkıntılı görünüyordu. “Sorun nedir?” diye sordu Bay Sesemann. “Klara’yı çok neşeli gördüm.”

“Bay Sesemann, Klara dâhil, hepimiz çok kötü aldatıldık!”

“Öyle mi?” diye sordu Bay Sesemann sakince.

“Klara’nın bir arkadaşı olsun istemiştik. Ben de İsviçreli bir kız aramaya başladım. Onlar hakkında

hep iyi şeyler okumuştum. Fakat Adelheid konusunda korkunç derecede kandırıldım.”

“Peki, korkunç olan nedir? Bana kötü bir çocuk gibi görünmedi,” dedi Bay Sesemann.

“Bazen garip davranıyor. Evinize getirdiği insanları ve hayvanları görmüş olsaydınız bana hak verectiniz. Yaptıklarının tek bir sebebi olabilir. O da akli dengesinin bozuk olmasıdır!”

Kadının şikâyetlerine Bay Sesemann önce önem vermemişti, fakat akli denge bozukluğu ciddi bir konuydu. Bundan kızına zarar gelebilirdi. O sırada kapı açıldı ve öğretmenin geldiği bildirildi.

“İşte bizi aydınlayabilecek kişi geldi,” dedi Bay Sesemann. “Gelin, oturun! Bize iki kahve lütfen!” diyerek Bayan Rottenmeier’i gönderdi. “Klara’nın arkadaşı ve yaşanan olaylar hakkında ne düşünüyorsunuz? Kızın akli dengesi yerinde mi?”

“Fikrimi sorarsanız, şunu özellikle belirtmek isterim ki bir yanda eğitim eksikliği, daha doğrusu geç başlamış bir eğitim sebebiyle ve diğer yandan az çok, ama kesinlikle her anlamda olumsuz olmayan, aksine, iyi yönlerinin de olduğu şüphe götürmeyen, dağlarda geçmiş bir yaşamın...”

“Değerli hocam, kendinizi fazla yormayın,” diye sözünü kesti Bay Sesemann. “Çocuğun davranışlarında endişe edilecek bir durum var mı ve ondan kızıma zarar gelebilir mi, bana onu söyleyin.”

Öğretmen yine sözü dolandırmaya başlayınca Bay Sesemann ayağa kalktı. “Pardon, siz rahatınıza bakın, ben bir gidip kızımı görmeliyim,” dedi. Çalışma odasına girince Heidi ayağa kalktı. Bay Sesemann onu bir bahaneyle odadan çıkarmak istiyordu ve “Bana bir bardak su getirebilir misin?” diye sordu.

Heidi odadan çıkınca, Klara’nın yanına oturup elini tuttu. “Söyle bana güzel kızım, Heidi eve ne gibi hayvanlar getirdi ve Bayan Rottenmeier neden onun aklından şüphe ediyor, biliyor musun?”

Klara kaplumbağadan ve kedilerden başlayarak, Heidi'nin yayla hayatına kadar her şeyi anlattı. Babası dinlerken gülmekten kırılıyordu. "O zaman onu geri göndermemi istemiyorsun?"

"Hayır, baba, sakın gönderme. O geleli hiç sıkılmıyorum," diye yalvardı Klara.

"Tamam, kızım. İşte arkadaşın da döndü." Heidi suyu getirmişti.

O akşam Bay Sesemann, kâhya kadına Heidi'yi gayet normal bulduğunu ve Klara'nın onun kalmasını istediğini söyledi. "Bu çocuğa kesinlikle iyi davranılmasını ve yaptıklarının hoşgörüyü karşılanmasını istiyorum," dedi Bay Sesemann sert bir sesle. "Eğer onunla baş edemezseniz, yakında ziyarete gelecek olan annemden yardım isteyebilirsiniz. Bildiğiniz gibi, onun başa çıkamayacağı insan yoktur."

"Evet, efendim," dedi Bayan Rottenmeier. Ancak vadedilen destek onu pek sevindirmemişti.

Bay Sesemann iki haftadan fazla kalamadı. İşleri, onun Paris'e dönmesini gerektiriyordu. Klara buna üzülüyordu, fakat büyükannesinin geleceğini öğrenince biraz teselli olmuştu.

Babası gittikten kısa bir süre sonra büyükannesinden haber geldi. Ertesi gün Frankfurt'ta olacağını bildiriyordu. Klara çok mutlu olmuştu. Heidi'nin de 'büyükanne' demeye başlaması Bayan

Rottenmeier'in hiç hoşuna gitmemişti. Daha sonra onu yanına çağırıp asla 'büyükanne' dememesini, Bayan Sesemann'a 'hanımefendi' diye hitap etmesini söyledi. Heidi bunu pek anlamadı, fakat Bayan Rottenmeier'in buz gibi bakışları yüzünden hiçbir şey sormadı.

ONUNCU BÖLÜM

Ertesi akşam konaktaki hazırlıklar önemli bir konuğun geleceğini gösteriyordu. Dışarıda araba sesi duyulunca, Sebastian ve Tinette kapıya koştular. Bayan Rottenmeier da konuğu karşılamak için inmek zorundaydı. Heidi odasına gönderilmişti. Çok geçmeden Tinette başını kapıdan uzatarak, “Doğru çalışma odasına,” dedi. Odaya girdiğinde yaşlı kadın Heidi’yi nazıkçe yanına çağırdı. Heidi yaklaştı ve “İyi akşamlar, hanımefendi,” dedi.

“Bana büyükanne diyebilirsin,” dedi yaşlı kadın gülümseyerek. “Senin adın ne, yavrum?”

“Benim adım aslında Heidi, ama Adelheid olması gerekiyormuş,” dediği sırada Bayan Rottenmeier içeri girdi.

“Bayan Sesemann bana hak verecektir sanırım.”

“Sevgili Rottenmeier,” dedi büyükanne, “çocuğun adı Heidi. Bu isimle çağrılmaya alışmış. Ben de ona Heidi diyeceğim.”

Bayan Sesemann ertesi gün Klara'yı dinlenmesi için odasına götürüp ona biraz eşlik ettikten sonra, Bayan Rottenmeier'i aradı. Hiçbir yerde bulamayınca, "Gündüz vakti uyuyor!" diye söylenerek onun odasına gitti ve kapıya sertçe vurdu. Bayan Rottenmeier bir süre sonra kapıyı açtı. Karşısında Bayan Sesemann'ı görünce irkilerek bir adım geriledi. "Heidi öğleden sonraları nerede ve nasıl zaman geçirir?" diye sordu Bayan Sesemann.

"Odasında oturur. İstese yararlı uğraşları olabilir, ama en ufak isteği yok. Genelde yaramazlık yapar."

"O çocuğun yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Şimdi gidip onu odama getirin. Ona kitaplar aldım."

“Kitapları ne yapsın,” dedi Bayan Rottenmeier, “hâlâ okumayı öğrenemedi!”

“İşte bu çok garip! Okumayı öğrenemeyecek bir çocuğa benzemiyor. O zaman resimlere bakar şimdilik. Gidin, getirin!”

Heidi, büyükannenin odasına gelmişti. Mutlu bir şekilde kitabın sayfalarını çevirirken, ağzından bir çığlık çıktı, gözlerini bir resme dikti ve sonra acı acı ağlamaya başladı. Bayan Sesemann, Heidi’yi ağlatan resme baktı. Yeşil bir çayırda otlayan hayvanlar ve değneğine yaslanmış, onları izleyen bir çoban gördü. Heidi’nin elini okşadı. “Ağlama,

gel yanıma otur,” dedi. “Belli ki bu, sana bir şey hatırlattı. Akşam sana bu resmin güzel hikâyesini anlatacağım. Şimdi sil gözlerini, seninle bir şey konuşmak istiyorum.” Heidi’nin sakinleşmesini beledikten sonra, “Söyle bakalım, okumayı öğrendin mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Heidi içini çekerek, “ama öğrenilemediğini biliyordum zaten.”

“Bunu nereden çıkarıyorsun?”

“Peter söyledi. O sürekli deniyor, ama hiç öğrenemiyor.”

“Sen o Peter’in dediklerine bakma. Bütün çocuklar gibi, sen de kısa sürede okumayı öğrenebilirsin. Sonra ne olacak, biliyor musun? Sana bu kitabı hediye edeceğim ve sen o çobanın başına gelenleri öğreneceksin. Bunu bilmek istersin, değil mi Heidi?”

Heidi heyecanla dinlemişti ve parlayan gözlerle, “Keşke şimdiden okuyabiliyor olsaydım,” dedi.

“Çok kısa zamanda öğreneceksin, inan bana.”

Heidi eve dönmeye çalışırken, Bayan Rottenmeier’e yakalandığı günden beri çok değişmişti. İsteddiği zaman eve dönemeyeceğini, hatta belki hiç gidemeyeceğini anlamıştı. Eğer gitmek istediğini söylerse Bay Sesemann, Klara ve büyükannenin onun nankör olduğunu düşüneceklerine inanıyordu. Büyükannenin de ona kızıp Bayan Rottenmeier gibi davranacağından korkuyordu. Bu yüzden dönmek istediğini kimseye söyleyemiyordu, fakat

mutluluğu giderek büyüyordu. Geceleri, evini ve yaylayı düşünmekten saatlerce uyuyamıyordu. Rüyalarında kendini yaylada görüyordu ve sabah uyandığında, evinde olmadığını anlayınca başını yastıklara gömüyor uzun süre sessizce ağlıyordu.

Küçük kızın mutluluğu büyükannenin gözünden kaçmamıştı. Sabahları, gözlerinden ağladığını anlıyordu ve bir gün onu odasına çağırdı. Şefkatle, “Heidi neyin var? Derdin ne?” diye sordu. Büyükannenin kızacağını düşündüğü için Heidi, “Sana söyleyemem,” diye yanıt verdi.

“Peki, Klara’ya söyleyebilir misin?”

“Hayır, hiç kimseye söyleyemem!” dedi Heidi çok üzgün bir ifadeyle.

“Gel yanıma, çocuğum. Kendini hazır hissettiğinde derdini bana anlatabilirsin.”

Aradan bir hafta geçmişti. Bir sabah öğretmen Bayan Sesemann’ı görmeye geldi. Çok heyecanlıydı ve Heidi’nin neredeyse bir gecede okumayı öğrendiğini, artık hatasız ve çok düzgün okuyabildiğini anlattı. Bayan Sesemann bu habere çok sevinmişti ve birlikte hemen çalışma odasına gittiler. O sırada Heidi, Klara’nın yanına oturmuş, ona kitaptan bir hikâyeye okuyordu. Şaşkın ve heyecanlıydı, yeni ve değişik bir dünya keşfetmişti.

Akşam yemeğe oturduklarında, Heidi tabağının yanında o resimli kitabı buldu. Büyükanneye baktı. “Evet, artık senin,” dedi yaşlı kadın gülümseyerek.

“Hep benim mi olacak? Eve giderken bile mi?” diye sordu Heidi.

“Tabii ki! Yarın onu okumaya başlayacağız.”

“Fakat sen eve gitmiyorsun, Heidi! Daha uzun seneler buradasın,” diye atıldı Klara.

Uyumadan önce Heidi kitabın sayfalarını karıştırdı. O günden sonra en büyük zevki kitabını okumak oldu. Kitabı hiç elinden düşürmüyor, hikâyeleri tekrar tekrar okuyup resimlere bakıyordu. Kitapta en çok sevdiği resim, çayırdaki babasının sürülerini otlatan mutlu çobanın resmiydi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Klara dinlenirken; Bayan Sesemann, Heidi'yle ilgileniyor, onu hiç yalnız bırakmıyordu. Büyükanneyle güzel vakit geçirmesine rağmen Heidi pek mutlu görünmüyordu.

Büyükannenin gitmesine bir hafta kalmıştı. Heidi her zamanki gibi elinde bir kitapla odaya girdiğinde, yaşlı kadın onu yanına oturttu; kitabı da elinden alıp kenara koydu. “Söyle bana çocuğum neden mutsuzsun? Seni hâlâ aynı şey mi üzüyor?” diye sordu.

“Evet.”

“Nedir derdin?”

“Çok istediğim bir şey var.”

“Söyle, hemen alalım.”

“Öyle bir şey değil.”

“İstediğin bir şey olmuyor yani?”

“Evet, çok istiyorum, ama olmuyor.”

“Bu senin düşündüğün gibi yürümez, Heidi. Bak, dilediklerimiz bize zarar verecekse, onların gerçekleştirmemesi daha iyidir.”

Heidi büyükanneyi dikkatle dinlemişti. Her kelimesi yüreğine işledi, çünkü yaşlı kadına çok güveniyordu.

Ayrılık vakti gelmişti. Büyükanne arabaya binip uzaklaştığında, konağa büyük bir sessizlik ve boşluk çöktü. Klara ve Heidi gün boyunca sessizce bir kenarda oturdular ve ne yapacaklarını bilemediler.

Ertesi gün Heidi, Klara’ya kitabından bir öykü okumaya başlamıştı, fakat sonunu getiremedi. Okuduğu hikâyede ölen bir büyükanne söz

ediliyordu ve Heidi yayladaki Nine'yi düşünerek, "Nine öldü, onu bir daha göremeyeceğim. Ona tek bir ekmek bile götüremedim," diye hüngür hüngür ağlamaya başladı. Klara uzun bir uğraştan sonra onu öyküdeki büyükannenin yayladaki Nine olmadığına ikna edebilmişti, ama Heidi yine de kendini ağlamaktan alamıyordu. O yokken büyükbabasının ve Nine'nin ölebilecekleri ve sevdiklerini bir daha göremeyeceği korkusu içinde yer etmişti bir kere.

O sırada Bayan Rottenmeier odaya girmiş bu sahneye tanık olmuştu. Heidi ağlamaya devam edince sert bir sesle, "Adelheid, zırlamayı bırak! Okurken bir daha ağladığını görürsem, kitabını yok ederim!" diye bağırdı.

Bu tehdit hemen etkisini gösterdi. Heidi anında ağlamayı kesti ve o günden sonra kitap okurken hiç ağlamadı.

Ancak Heidi artık neredeyse hiçbir şey yemiyordu. Zayıflamış, yüzü solgunlaşmıştı. Sebastian onu bu halde görmeye dayanamıyordu. Yemekte servis yaparken kulağına, "Bundan tatmalısınız, küçük hanım, çok lezzetli. Bu az oldu, bir kaşık daha alın," diye fısıldıyordu.

Klara'nın rahatsızlığı yüzünden çok sık dışarı çıkılmıyordu. İyi hissettiği günler arabayla kısa bir tur atılırdı, fakat Heidi caddelerde hiçbir yeşillik ya da ağaç göremezdi. Sonbahar ve kış böylece geç-

mişti. Karşı evlerin duvarlarına çarpan güneş ışığından baharın geldiğini ve evde Peter'in keçileri otlaklara götürdüğünü anlıyordu.

Heidi güneş ışığını görmemek için odasında bir köşeye oturur, elleriyle gözlerini kapatırdı. Klara tekrar ona sesleninceye kadar kıpırdamadan öyle otururdu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Birkaç gündür Bayan Rottenmeier ve hizmetçiler evin içinde tek başına dolaşamaz olmuşlardı. Özellikle hava karardıktan sonra sık sık dönüp arkalarına bakıyor, evin تنها bölgelerine yalnız gidemiyorlardı. Bunun sebebi konakta bir süredir esrarengiz bir olayın yaşanmasıydı. Akşam iki kez kilitledikleri dış kapı her sabah ardına kadar açık duruyordu, fakat bunu kimin yaptığı bilinmiyordu. Sonunda Bayan Rottenmeier'in ısrarıyla Sebastian ve Johann cesaretlerini toplayıp giriş katındaki odada nöbet tutmayı kabul ettiler.

Akşam olunca odaya gidip koltuklara yerleştiler, fakat çok geçmeden uyku bastırdı. Kulenin saati on ikiyi vurunca Sebastian kendine geldi. Sessizlikten ürküp Johann'ı uyandırdı. Gidip kapıya bakmaya karar verdiler ve elinde mumla Johann önden Sebastian arkasından odadan çıktılar. Fakat daha

iki adım atmadan ani bir esinti mumu söndürdü. Adamlar anında çark edip kendilerini odaya attılar ve kapıyı kilitleyip mumu yaktılar. Sebastian bir şey görmemişti, fakat Johann'ın yüzü kireç gibiydi. Eli ayağı titriyordu. "N'oldu, n'oldu anlatsana!" dedi Sebastian.

"Kapı açıldı," dedi Johann "ve merdivenlerde beyaz bir hayalet vardı!" Sebastian korkmaya başladı. Yan yana oturup, sokaktan insan sesleri gele-ne kadar hiç kıpırdamadan beklediler.

Bayan Rottenmeier olup bitenleri hemen Bay Semann'a rapor etmişti; fakat o, Bayan Rottenmeier'i annesine, annesi de polise yönlendirmişti. Her ikisinin de konuyu ciddiye almaması kâhya kadının canını sıkırmıştı; ancak o, ne yapacağını biliyordu. Doğru çalışma odasına giderek çocuklara alçak sesle evdeki durumları anlattı. Amacına ulaşmıştı. Klara anında korkuya kapılıp, "Babam hemen eve gelsin," diye bağırdı. "Ben bir saniye daha yalnız durmam! Siz benimle kalın. Heidi de yalnız kalmasın, hayalet ona zarar verebilir! Hepimiz bir odada yatalım! Işığı da söndürmeyelim! Tinette yan odada kalsın, Sebastian ve Johann koridorda nöbet tutsunlar." Klara'yı sakinleştirmek kolay olmadı.

"Ben seninle kalırım," dedi Bayan Rottenmeier, "fakat hepimiz aynı odaya sığamayız. Adelheid kendi odasında kalacak. Eğer korkacak olursa Tinette onunla kalabilir." Ancak hayaletin ne oldu-

ğunu bilmeyen Heidi, hayaletten çok Tinette'den korkuyordu ve odasında yalnız kalabileceğini söyledi.

Bayan Rottenmeier ikinci bir mektupla Bay Sesemann'a, evdeki olayların devam ettiğini, kızının çok sarsıldığını ve sağlığının ciddi zarar görebileceğini bildirdi. Başarmıştı. İki gün sonra Bay Sesemann evin önündeydi. Zili öyle bir çaldı ki, herkesin yüreği ağzına geldi. İlk işi Klara'yı görmek oldu. Kızını neşeli ve iyi halde görünce rahatladı.

"Hayalet nasıl, Bayan Rottenmeier?" diye sordu Bay Sesemann gülümseyerek.

"Bu hafife alınacak bir konu değil," dedi Bayan Rottenmeier. "Eminim yarın siz de anlayacaksınız."

"Sebastian'la, eski dostum Doktor Classen'e haber gönderin, akşam saat dokuzda buraya beklediğimi söylesin," dedi Bay Sesemann.

Saat tam dokuzda doktor geldi. Yüzü ciddi ve endişeliydi ve hemen, "Kim hasta?" diye sordu. "Hastamız yok, ama hayaletimiz var," dedi Bay Sesemann gülümseyerek. Doktor kahkahalarla gülmeye başladı.

Daha önce Sebastian ile Johann'ın bekledikleri odaya gidip koltuklara oturdular. Sohbet ederken saat bir olmuştu. Doktor birden, "Sen de duydun mu?" diye sordu. Sonra anahtarın kilitte iki kez döndüğünü ve kapının açıldığını işittiler. Her biri bir şamdan kapıp odadan çıktılar. Ardına kadar

açık duran dış kapıdan ay ışığı içeri giriyordu ve kapının eşiğinde kıpırdamadan duran bir karaltı vardı.

“Kim o?” diye bağırdı doktor. Karaltı onlara dönüp ufak bir çığlık attı. Üzerinde beyaz geceliğiyle orada duran Heidi’ydi. Beyler şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar. “Çocuğum, sen burada ne yapıyorsun?” diye sordu Bay Sesemann. Heidi korkudan kireç gibi olmuştu. “Bilmiyorum,” dedi kısık bir sesle.

“Sanırım bu, benim alanıma giriyor,” dedi doktor. “Ben çocuğu odasına götürüyüm.” Hâlâ titremekte olan Heidi’yi yatağa yatırdıktan sonra yakınındaki koltuğa oturup sakinleşmesini bekledi. “Geçti artık! Şimdi söyle bana çocuğum, sen nereye gidecektin?”

“Hiçbir yere,” dedi Heidi. “Ben oraya nasıl gittiğimi bilmiyorum, birdenbire orada buldum kendimi.”

“Peki, rüya görüyor muydun? Gerçeğe benzer bir rüya?”

“Evet, her gece aynı rüyayı görüyorum. Büyük-babamın yanındayım, dışarıdaki çamların hışırtılarını duyuyorum. Gökyüzündeki yıldızların çok güzel parladığını düşünüp kapıyı açıyorum. Fakat uyandığımda hâlâ Frankfurt’ta olduğumu anlıyorum.” Heidi’nin boğazı düğümlenmeye başlamıştı. Doktor bir süre sessiz kaldı.

“Frankfurt’ta olmaktan mutlu musun?”

“Evet,” dedi Heidi, fakat yanıt ağzından öyle sessizce çıkmıştı ki, hayır anlamına geldiği belliydi.

“Büyükbabanla nerede yaşıyordunuz?”

“Yaylada.”

“Peki, orası biraz sıkıcı bir yer değil mi?”

“Hayır! Orası çok güzeldir, çok çok güzel.” Heidi daha fazla konuşamadı. Artık dayanacak gücü kalmamıştı ve hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Doktor biraz bekledi sonra ayağa kalktı. Heidi’nin başını yastığa koydu, şefkatle okşadı. “İstedğin kadar ağla, sonra da uyu. Yarın her şey düzelecek,” dedi ve çıktı.

Aşağıda onu merakla bekleyen Bay Sesemann’ın karşısına oturdu. “Birincisi, senin küçük misafirin uyurgezer! Her gece farkında olmadan kapınızı açmış ve ev halkını bir güzel korkutmuş. İkincisi, evini bir deri bir kemik kalacak derecede özlemiş. Kaybedecek zaman yok, acil yardım gerek! Çocuğun aşırı derecede yıpranmış sinirlerini tedavi etmek ve can alıcı hasretini gidermek için tek bir çare var, o da çocuğu derhal yaşadığı dağlara göndermek. Çocuk yarın evine dönmeli; benim reçetem bu!”

Bay Sesemann sinirlenip ayağa kalkmıştı. Odada bir aşağı bir yukarı yürüyordu. “Uyurgezer! Hasta! Evini özlemiş! Zayıflamış! Hepsi benim evimde oluyor ve kimse bunu görmüyor! Evime sağlıklı ve pembe yanaklı gelen bir çocuğu, büyükbabasına

perişan ve zayıflamış halde nasıl geri gönderirim? Hayır, doktor, bunu yapamam. Şimdi ne gerekiyorsa yap ve onu iyileştir. Sonra, eğer isterse, onu eve gönderirim.”

“İyi düşün,” diye karşı çıktı doktor. “Bu, ilaçlarla düzeltilecek bir durum değil. Onu hemen evine gönderirsen tamamen iyileşecektir, eğer göndermezsen onu büyükbabasına iyileşemeyecek bir hasta olarak teslim edersin ya da hiç teslim edemeyebilirsin.”

Bay Sesemann dondu kaldı. “Eğer durum bu kadar ciddiye istediğini yapacağım.”

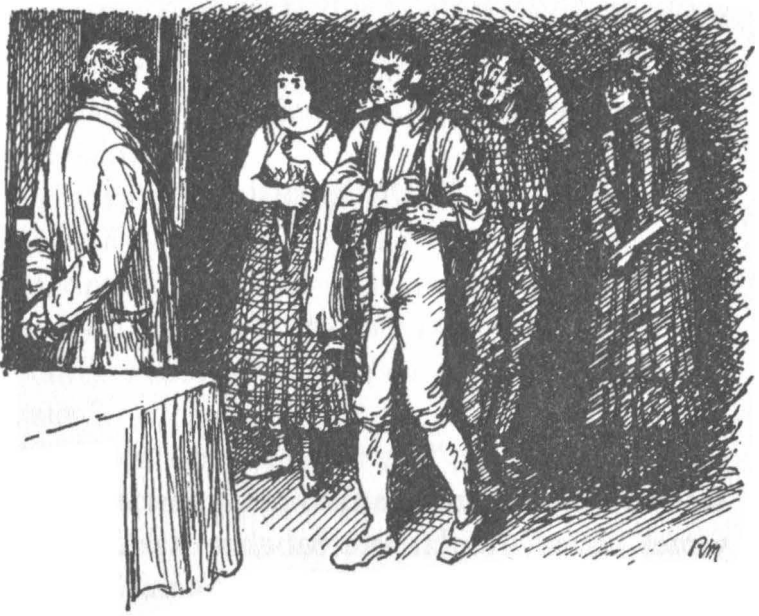
Biraz daha oturup ayrıntıları konuştular. Doktor evine gitmek üzere konaktan çıktığında, çoktan sabah olmuştu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bay Sesemann aceleyle tüm çalışanları uyandırmış yemek odasına toplamıştı. Sabahın saat dört buçukunda ondan hayaletle ilgili bir açıklama beklerken, her biri bir görev almıştı. Johann arabayı getirecek; Tinette, Heidi'yi uyandırıp hazırlayacak; Sebastian gidip Heidi'nin teyzesi Dete'yi getirecek ve Bayan Rottenmeier, Heidi'nin eşyalarını toplayacaktı. “Valize Klara'nın eşyalarından da koyun ve biraz acele edin!” dedikten sonra kızının odasına gitti.

Tahmin ettiği gibi küçük kız gürültüden uyanmış, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yatağının kenarına oturup ona gece olup bitenleri, doktorun dediklerini ve Heidi'yi hemen eve göndereceğini anlattığında çok üzülmüştü. Klara kırk dereden su getirmeye başladı, fakat babasının kararı kesindi. Kızına Heidi'yi İsviçre'de ziyaret edebileceğini söyledi, ama şimdi anlayışlı olmasını istiyordu.

Bu arada Dete gelmiş merakla girişte bekliyordu. Bay Sesemann gelip durumu anlattı ve Heidi'yi hemen yaylaya götürmesini istedi. Dete'nin hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. "Bugün ne yazık ki zamanım yok, yarın da evden ayrılamam, hele yarından sonra imkânsız ve daha sonra artık hiç mümkün değil," dedi sıkılmadan. Bay Sesemann bu dili iyi biliyordu ve tek kelime etmeden onu gönderdi. Sonra Sebastian'ı çağırdı. "Bugün yola çıkacaksınız. Geceyi Basel'de geçirip yarın da Heidi'yi büyükbabasına teslim edeceksin. Ben mektubumda büyükbabasına durumu açıklayacağım,"

dedi. “Şimdi söyleyeceklerim çok önemli. Beni iyi dinle! Basel’de konaklayacağınız yer bu kâğıtta yazılı. Benim selamımı söyle. Sonra çocuk için verdikleri odanın pencerelerini sıkıca kilitle. Çocuk uyurgezer. Oralarda kapıları açabilir, başına bir şey gelmesin. Anladın mı beni?”

Bütün bunlar olurken Heidi hazırlanmış, odasında ayakta bekliyordu. Tinette ona neden uyandırıldığını söylememişti. O, Heidi’yle hiç konuşmazdı. Onu cahil ve basit bulurdu.

Bir süre sonra kahvaltıya çağrıldı. Yemek odasına girdiğinde Bay Sesemann onu bekliyordu. “Günaydın Bay Sesemann!” dedi. Adam yüzüne bakıp bekledi. “Eee, bir şey söylemeyecek misin, ufaklık?” diye sordu, fakat Heidi şaşkın şaşkın yüzüne bakınca, “Anlaşıldı, daha bilmiyorsun,” dedi gülerek. “Bugün eve dönüyorsun, birazdan yola çıkacaksın.”

“Eve mi?” diye sordu Heidi kısık bir sesle. Heyecandan nefesini tutuyordu.

“Ne oldu? Yoksa fikir mi değiştirdin?” dedi Bay Sesemann gülümseyerek.

“Hayır, çok istiyorum.”

“O halde şimdi güzel bir kahvaltı yap, sonra da doğru arabaya.”

Heidi’nin heyecandan hiçbir şey yiyemediğini gören Bay Sesemann, çocuğa yolluk hazırlanmasını emretti ve Heidi’yi Klara’nın yanına gönderdi.

Heidi de bunu istiyordu. Klara, “Gel Heidi, gel!” diyerek ona bir sepet uzattı. İçine yeni aldırıldığı bir düzine sandviç ekmeği koymuştu. Kızlar sevinç çıkışlıkları atarken birden, “Araba hazır!” çağrısı duyuldu ve artık üzölmeye vakit kalmamıştı. Sarılıp vedalaştılar. Heidi odasına koştu; dolapta sakladığı hasır şapkasını ve yastığının altından büyükanne-nin verdiği kitabı alıp sepete yerleştirdi. Sonra yeni şapkasını giyip aşağı indi.

Merdivenin başında Bayan Rottenmeier, Heidi’yi bekliyordu. Sepette hasır şapkayı görünce onu alıp yere attı. “Hayır, Adelheid, bu evden böyle çıkamazsın. Bu paçavraya artık ihtiyacın yok. Şimdi iyi yolculuklar,” diye azarladı onu. Bu emre Heidi karşı gelemezdi ve yalvaran gözlerle Bay Sesemann’a baktı. “Bırakın çocuk istediğini alsın,” dedi Bay Sesemann sertçe. Heidi ona minnet dolu gözlerle bakıp, yerden şapkasını aldı.

Dışarıda Bay Sesemann, Heidi’nin elini sıktı. “Klara ve ben seni hiç unutmayacağız. İyi yolculuklar dilerim,” dedikten sonra Sebastian, Heidi ile arabaya bindi. Az sonra trendeydiler. Basel’de konakladıktan sonra ertesi sabah yola devam ettiler ve öğleden sonra Mayenfeld’e vardılar. Sebastian istasyonun önünde bir at arabasına çuval yükleyen bir adama yolu sordu. Şansına adam Dörfli’ye gidiyordu ve Heidi’yi götürmeyi kabul etti. Sebastian, Heidi’yi çaktırmadan kenara çekip ona bir paketle

büyükbabasına verilecek mektubu uzattı. “Bunları sepetin en altına sakla! Paket Bay Sesemann’ın hediyesi. Kaybetme sakın.”

Heidi’yi götüren adam Dörfli’deki fırıncıydı. Kasabaya un almaya gelmişti. “Sen, Öhi’nin yanında kalan kız değil misin?”

“Evet.”

“Çabuk döndün! Gittiğin yer kötü müydü?”

“Hayır değildi! İnsan başka hiçbir yerde bu kadar rahat edemez.”

“O zaman niye dönüyorsun?”

“Çünkü büyükbabamla yaylada yaşamak bin kat daha güzel!”

Fırıncı bu sözlere çok şaşırdı. Heidi tanıdığı ağaçları dağları görünce heyecanı giderek büyüyor, içi içine sığmıyordu. Dörfli’ye geldiklerinde saat beş olmuştu. Fırıncı, Heidi’yi arabadan indirdi. “Teşekkür ederim. Valizi büyükbabam gelir alır,” dedi Heidi ve tepeye doğru koşmaya başladı.

Bir anda arabanın çevresi meraklı insanlarla doldu. “Çocuğun gidebilecek başka yeri olsaydı, asla Öhi’nin yanına dönmezdi,” diyenlere fırıncı karşılık verdi. “Bilen birisi varsa o da benim,” dedi. “Çocuk orada sıkılmış. Kendi isteğiyle büyükbabasının yanına dönüyor.” Bu haber günün konusu oldu. Akşam her evde Heidi’nin rahat bir hayatı bırakıp, isteyerek büyükbabasına döndüğü konuşuluyordu.

Heidi koşabildiği kadar hızlı koşuyordu. Düşündüğü tek şey vardı: “Umarım Nine hâlâ yaşıyor dur.” Kulübeyi görünce kalbi duracak gibi oldu. Nefes nefese eve girdi ve odanın ortasında durdu. Konuşacak hali kalmamıştı.

“Hey, şuna da bakın!” diye bir ses duyuldu odanın köşesinden. “Bizim Heidi hep böyle girerdi eve. Kim o?”

“Ben geldim, Nine” diyerek, kendini Nine’nin kollarına attı. Yaşlı kadın önce şaşırdı, sonra gelenin kim olduğunu anlayınca gözyaşlarını tutamadı. “Bak sana ne getirdim,” diyerek Heidi sepetten sandviç ekmeklerini çıkarttı. Nine çok sevindi ve kızın yanaklarını okşayarak, “Benim en güzel hediyem sensin,” dedi.

Heidi biraz daha kaldıktan sonra kalktı. Eski şapkasını giyip, yeni tüylü şapkasını Brigitte’ye bıraktı. “Artık büyükbabama gitmeliyim. İyi akşamlar!” deyip yola koyuldu.

Gün batıymıydı, her şey kızıla boyanmıştı. Heidi bu muhteşem manzarayı seyretmek için durdu. Mutluluk ve sevinç gözyaşları dökülüyordu yanaklarından. Kızıl gökyüzü griye dönüşmeye başlayınca, koşarak yoluna devam etti. Önce çam ağaçların tepesini, sonra çatıyı, şimdi de bütün evi görebiliyordu. Büyükbabası evin önünde oturmuştu. Heidi daha da hızlı koşmaya başladı. Öhi ona doğru koşarak gelen karaltının ne olduğunu anlayama-

dan, Heidi sepetini yere atıp boynuna sarıldı. “Büyükbaba, büyükbaba!” diye bağırdı. Başka hiçbir şey söyleyemedi. Büyükbabası da konuşamıyordu. Sessizce sarıldılar birbirlerine. Yaşlı adamın yıllar sonra gözleri doldu. Sonra Heidi’yi kucağına oturttu ve ona dikkatlice baktı. “Demek döndün,” dedi gülümseyerek. “Pek hanım hanımcık da görünmüyorsunuz! Seni onlar mı geri gönderdiler?”

“Hayır,” dedi Heidi. “Klara, büyükanne ve Bay Sesemann bana çok iyi davrandılar. Fakat seni çok özledim, dayanamadım, boğulacak gibi oluyordum. Nankörlük etmemek için kimseye bir şey söyleyemedim. Dün sabah erkenden Bay Sesemann beni çağırdı, ama sanırım Doktor Bey böyle istedi. Belki her şey mektupta yazıyordur.” Heidi sepetten mektubu ve paketi çıkarıp büyükbabasına verdi. Yaşlı adam paketi Heidi’ye geri vererek, “Bu senin,” dedi. Sonra mektubu açıp okudu. Okuduktan sonra sessizce cebine koydu.

“Birlikte biraz süt içmeye ne dersin, Heidi?” diye sordu. Kulübeye girdiklerinde, Heidi sevincinden odanın içinde hoplamaya başladı. Merdiveni çıktı ve “Büyükbaba, yatağım gitmiş!” diye bağırdı.

“Yenisini yaparız. Geleceğini bilmiyordum, ama şimdi gel sütünü iç.”

Heidi sütünü bir yudumda içti. “Biliyor musun büyükbaba, dünyada bizim sütümüz kadar güzel bir şey yok,” dedi.

Dışarıda bir ıslık sesi duyuldu. Heidi ok gibi dışarı fırladı. Keçi sürüsü koşarak, zıplayarak otlaktan geliyordu. Tam ortalarında da Peter koşuyordu. Heidi'yi görünce birden durdu. Şaşkınlıktan konuşamıyordu. "İyi akşamlar Peter!" diye bağırdı Heidi. "İyi akşamlar Akkız, iyi akşamlar Karakız, tanıdınız mı beni?" Bütün sürü Heidi'ye koştu, onu tanımışlardı. "Peter aşağı gelip bana merhaba demeyecek misin?" Peter koşarak geldi. "Yarın benimle otlağa gelir misin?"

“Hayır, yarın gelemem, ama yarından sonra olabilir belki.”

“İyi ki geldin,” dedi Peter sırtarak.

Heidi kulübeye döndüğünde, büyükbabasının ona hazırladığı yeni yatağı gördü. Ortalık mis gibi taze saman kokuyordu. Büyük bir mutlulukla yatağına girdi ve uzun zamandır uyuyamadığı derin bir uykuya daldı. Gece, büyükbabası belki on kere kalkıp Heidi’ye bakmaya gitti. Penceresine tıkadığı samanların yerinde durup durmadığına baktı, çünkü ay ışığının içeri girmesine artık izin yoktu. Heidi mışıl mışıl uyuyordu. Özlemi artık bitmişti, dağları ve gün batımını görmüş, çamların uğultusunu dinlemişti. Küçük kız artık evindeydi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Heidi ve büyükbabası keyifle yokuşu iniyorlardı. Heidi, Nine'yi ziyaret ederken, yaşlı adam da Dörfli'ye gidip valizi alacaktı. Nine'nin kulübesinde ayrıldılar ve Heidi koşarak içeri girdi. "Sandviç ekmeklerini beğendin mi, Nine?" diye sordu girer girmez. "Çok sevdim. Kendimi bugün daha güçlü hissediyorum," dedi Nine.

"Bitecek korkusuyla az az yiyor. Oysa günde bütün bir tane yese, daha çabuk güçlenir," dedi Brigitte. "Dörfli'deki fırında var onlardan, ama paramız yetmiyor." Heidi'nin birden yüzü güldü. "Nine, benim çok param var," diye bağırdı sevinçle. "Peter sana fırından her gün bu ekmeklerden alabilir."

"Hayır, hayır! Olmaz!" diye itiraz etti yaşlı kadın. "Nine bunlardan her gün yersen çabuk güçlenirsin ve tekrar görmeye başlarsın," dedi Heidi parlayan gözlerle ve odanın içinde sevinç çığlıkları

atarak zıplamaya başladı. Nine sustu, onun mutluluğunu bozmak istemiyordu. Birden Heidi'nin gözü dolabın üzerindeki kitaba takıldı. "Nine ben artık okuyabiliyorum! Sana bir şeyler okumamı ister misin?" diye sordu. "Gerçekten okuyabiliyor musun?"

Kitabı alıp, okumaya başladı. Nine ellerini kavuşturarak sessizce dinledi. Heidi o kadar güzel okuyordu ki, ninenin yanaklarından mutluluk gözyaşları damladı.

O sırada valizle dönen büyükbabası pencereye tıkladı. Gitme vakti gelmişti. Yolda "Büyükbaba, o parayla Nine'ye her gün bir sandviç ekmeği alabiliriz, değil mi?" diye sordu.

“Sana yatak alsak iyi olurdu. Kalan parayla da çok ekmek alınır.” Ancak Heidi saman yatağından başka yatak istemiyordu. “Lütfen, büyükbaba! N’olur!”

“Para senin, nasıl istiyorsan öyle harca. Yıllarca ekmek almaya yeter.” Heidi havalara uçtu. “Yaşasın! Ah büyükbaba, şimdi her şey o kadar güzel ki,” dedi coşkuyla.

Eve vardıklarında yaşlı adam, evin önündeki sıraya oturdu ve düşüncelere daldı. Az sonra Heidi elinde kitabıyla yanına oturup okumaya başladı. Hikâye, babasının yanında rahat bir hayatı varken, servetlerinden kendine düşen payını isteyip uzaklara giden çobanın hikâyesiydi. Parayı bitirince, zor da kalmış ve pişman olup perişan halde eve dönmüştü. Oğlunun geldiğini pencereden gören baba dışarı çıkmış. “Şimdi ne olacağını düşünüyorsun, büyükbaba?” dedi okumayı bölerek. “Babasının kızarak ‘Ben sana söylemedim mi?’ diyeceğini düşünüyorsun, değil mi? Dinle bak ne olacak!” Hikâyenin devamında, oğlu, ‘Baba, sana saygısızlık ettim. Senin oğlun olmayı hak etmiyorum. Yanında gündelikçi olarak çalışayım,’ demiş. Babası oğluna sarılmış. Döndüğüne çok mutlu olmuştu ve sonra hep mutlu yaşamışlar.”

Heidi büyükbabasının sevineceğini düşünmüştü, fakat onu bu kadar sessiz görünce “Çok güzel bir öykü, değil mi büyükbaba?” diye sordu. “Evet,

Heidi, çok güzel bir öykü,” dedi, fakat yüzü o kadar ciddiye ki, Heidi de sessizleşti ve kitaptaki resimlere bakmaya başladı.

Ertesi sabah büyükbaba Heidi’yi de yanına alıp din görevlisini görmeye gitti. Kışı Dörfli’de geçireceklerini söyleyince din görevlisi çok sevindi. İnsanlar uzaktan merakla izliyorlardı. El sıkıştıklarını gören köylüler Öhi’nin yanına yaklaştılar. İnsanlar onunla tokalaşmak için birbirleriyle yarışıyorlardı.

“Çok iyi ettiniz de geldiniz!”

“Uzun süredir sizinle laflamak istiyordum.”

Yayla yolunu tuttuklarında Öhi’nin yüzü ve gözleri parlıyordu. Heidi gözlerini büyükbabasından ayıramadı. “Büyükbaba, yüzün giderek gençleşiyor. Seni hiç böyle görmemiştim,” dedi.

“Öyle mi?” diye sordu gülümseyerek. “Huzurluyum artık Heidi. Torunum olduğun için şükrediyorum,” dedi.

Geçerken Nine’nin kulübesine uğradılar. “İyi akşamlar Nine. Sonbahar gelmeden evin birkaç yerini sağlamlaştırsak iyi olur sanırım,” dedi Öhi. Nine kulaklarına inanamamıştı. “Bu, Öhi! Hoş geldiniz! Hoş geldiniz,” diye bağırdı. O sırada Peter nefes nefese eve girdi. Heidi’ye bir mektup getirmişti. Klara, sonbaharda büyükannesiyile birlikte geleceğini müjdeliyordu. Herkes bu habere çok sevindi.

Konuşulacak çok şey vardı. Sohbet ederken zamanın nasıl geçtiğini büyükbaba bile anlayamamış-

tı. “Uzun zaman sonra eski bir dostun gelip elini uzatması büyük bir mutluluk. Tekrar geleceksiniz, değil mi? Heidi yarın gelecek misin?” diye sordu Nine.

Geleceklerine dair söz verdikten sonra vedalaştılar. Yokuşu çıkarlarken güneş dağları kıızıla boyamıştı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Güneşli bir Eylül sabahı, Heidi'nin eve dönmesinde büyük katkısı olan Doktor Classen, Sesemann konağının yolunu tutmuştu. Başı öne eğik ve yüzü çok kederliydi. Eşinin ölümünden sonra doktor biricik kızıyla yaşıyordu. Ölüm birkaç ay evvel gençecik kızını da elinden almıştı. O günden beri o neşeli doktor gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti.

Konağa gelmesini Bay Sesemann rica etmişti. Klara'nın İsviçre gezisi hakkında bir kez daha onun fikrini almak istiyordu. Doktor geziye olumsuz bakıyordu. Bay Sesemann, kızına bunu nasıl açıklayacağını bilemiyordu. Doktor geldikten sonra vakit kaybetmeden konuya girdi. "Geldiğine sevindim, doktor," dedi, "Klara'nın durumundaki düzelme İsviçre gezisi hakkında fikrini değiştirdi mi?"

"Sevgili Sesemann, bu konuyu daha kaç kere konuşacağız?" dedi doktor. "Fikrim değişmedi. Klara

çok kötü bir yaz geçirdi. Böylesine zor bir yolculuk yapabilecek durumda değil. Ayrıca kızın için yayla havası sonbaharda uygun değil. Günler kısa, geceler soğuk olur. Kulübede kalamaz, kasabada kalmak zorunda. Yokuşu inip çıkmak saatler alır. Kısacası, OLMAZ! İstersen Klara ile ben konuşurum. Akıllı başında bir kızdır, önerimi düşünecektir. Gelecek Mayıs ayında önce Ragaz kaplıcalarında tedavi görür. Havalar iyice ısındıktan sonra oradan zaman zaman yaylaya götürülür. Bu arada sağlığı da bunu kaldıracak duruma gelmiş olur.”

Çok üzgün bir ifadeyle dinlemekte olan Bay Sesemann “Bana doğruyu söyle, doktor,” dedi, “durumunun düzeleceğine dair hâlâ umudun var mı?”

Doktor alçak sesle, “Çok az,” dedi. “Fakat yine de benden daha iyi durumdasın. Hiç değilse seni seven, yolunu bekleyen bir kızın var. Bomboş bir evde tek başına yaşamıyorsun. Kızın bazı şeylerden yoksun olsa bile yine de birçok çocuktan daha şanslı. En önemlisi, birliktesiniz.”

Bay Sesemann odanın içinde yürümeye başladı. Düşünüyordu. Birden durdu ve “Doktor, bir fikrim var!” dedi. “Seni hiç iyi görmüyorum. Biraz hava değişimi sana iyi gelecek. Bu İsviçre yolculuğuna sen çıkacak ve hepimiz adına Heidi’yi ziyaret edeceksin!”

Doktor bu öneriye çok şaşırmıştı, fakat Bay Sesemann itiraz etmesine fırsat vermedi. Adamın kolumdan çekerek onu kızının odasına götürdü. Klara doktorun geldiğini görünce çok sevindi. Onun yanına oturdular ve babası elini tuttu. Klara’nın ağlayacağını bildiği için, İsviçre gezisinin erteleneceğine çok kısaca değinerek hemen yeni fikrini anlattı. “Arkadaşımıza bu gezinin ne kadar iyi geleceğini düşünebiliyor musun?”

Gerçekten de Klara’nın gözleri dolu dolu oldu. Yalnız geçirdiği o zor günleri bu ziyareti düşünerek atlatabilmişti. Şimdi gidemeyeceğini duymak onu çok üzmüştü. Diğer taraftan babası geziyi er-

telediyse bunu gerçekten onun iyiliği için yaptığını biliyordu. Gözyaşlarını sildi ve doktora döndü. “Kesinlikle Heidi’yi görmeye gitmelisiniz ve döndüğünüzde bana her ayrıntıyı anlatmalısınız. Heidi’ye aldığım hediyeleri de ona siz verirsiniz. Size söz veriyorum, karşılığında istediğiniz kadar balık yağı içeceğim,” dedi.

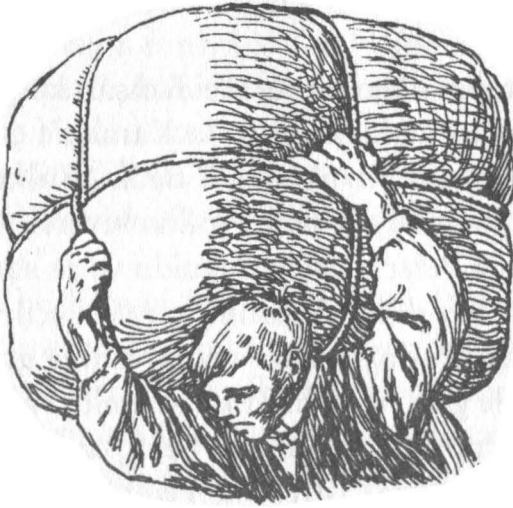
Doktor güldü, “Bu durumda gitmekten başka çare görmüyorum. Döndüğümde seni tombul ve pembe yanaklı görebileceğim sonunda,” dedi. “Peki, ne zaman gidiyorum?”

“Mümkünse yarın sabah,” diye cevapladı Klara. “Bu arada ben de gidecek hediyeleri hazırlayaca-

ğım.” Doktor gülerek kalktı. Dönüşte ayrıntılı bir rapor vereceğini söyleyip veda etti.

Klara vakit kaybetmeden hediyeleri hazırlayıp onları Bayan Rottenmeier’in yardımıyla paketlemeye başladı. Herkes için bir şeyler düşünmüştü.

Sonunda ortaya kocaman bir bohça çıkmıştı. Sebastian çağrıldı. Bohçayı omuzladığı gibi doktorun evine götürdü.

ON ALTINCI BÖLÜM

Yeni bir gün doğuyordu. Heidi dışarı koştuğunda, büyükbabası ağıldan Akkız'la Karakız'ı çıkarıyordu. "Günaydın büyükbaba!" dedi. "Kalktın mı?" diye yanıtladı büyükbabası gülümseyerek.

O sırada Peter'in ıslığı duyuldu ve az sonra sürü görüldü. Heidi'nin etrafını saran keçileri Peter sert bir ıslıkla dağıttıktan sonra yanına gitti. "Bugün sen de gel," dedi hafif bir sitemle. Fakat Heidi Frankfurt'tan her an misafir bekliyordu ve geldiklerinde evde olmak istiyordu. Peter her gün aynı cevabı almaktan usanmıştı. "Onları Öhi karşılasın!" diye üsteledi.

O sırada içeriden "Keçiler neden hâlâ burada?" diye büyükbabanın sesi duyuldu. Peter anında dönüp değneğiyle havayı kamçıladi ve keçilerle birlikte tepeye doğru koşmaya başladı.

Bir süre sonra Heidi dışarı çıkmasıyla birlikte, “Büyükbaba! Çabuk gel!” diye bağırdı. Yaşlı adam, çocuğa bir şey olduğunu düşünerek aceleyle dışarı çıktı ve Heidi’nin aşağıya doğru koştuğunu gördü. “Geliyorlar! Geliyorlar! En önde de Doktor Bey geliyor!” diye bağıırıyordu.

Doktorun yanına vardığında sevgiyle koluna sarıldı. “Hoş geldiniz, Doktor Bey!” dedi. “Merhaba Heidi!” dedi doktor gülümseyerek. Böyle bir karşılama beklemiyordu. Küçük kızın onu hatırlamayacağını tahmin etmişti. “Gel Heidi, beni büyükbabana götür,” dedi. Heidi şaşkınlıkla yola baktı. “Klara ve büyükanne neredeler?” diye sordu. “Ben yalnız geldim, Heidi. Klara çok hastaydı ve bu yolculuğa çıkamazdı. Onlar baharda havalar ısınınca gelecekler.”

Heidi bu habere çok üzölmüştü. Doktora baktı ve yaşlı adamın gözlerinde derin bir keder gördü. Bunu, Klara ve büyükanneinin gelememelerine bağladı. Birinin üzülmesine dayanamayan Heidi doktoru teselli etmek için, “Burada bahar çok çabuk gelir. Üstelik Klara baharda gelirse birlikte daha fazla zaman geçirebiliriz. Eminim buna daha çok sevinecektir. Gelin sizi büyükbabama götüreyim,” dedi. Doktorun elinden tuttu ve yol boyunca yaylada baharın ne kadar çabuk geldiğini anlattı. Sonunda kendisi bile ikna olmuştu ve kulübe-ye vardıklarında büyükbabasına uzaktan “Henüz

gelmediler, ama gelmeleri hiç uzun sürmez,” diye bağırdı sevinçle.

Büyükbaba, Heidi’nin çok anlattığı doktoru içtenlikle selamladı ve hep birlikte evin önündeki sıraya oturdular. Doktor, “Buraya gelmemi Bay Sesemann önerdi. Son zamanlarda bitkin hissediyordum, biraz dinlenmemi istedi,” dedi. “O halde bu güzel sonbahar günlerini bizimle geçirirsiniz umarım. Dörfli’de konaklarsanız her sabah buraya gelebilirsiniz. Yayla size iyi gelecektir,” diye önerdi Öhi ve doktor severek kabul etti.

Çok geçmeden bir adam sırtında taşıdığı büyük bir yükle kulübeye doğru geldi. “Ah, Klara’nın hazırladığı bohça da geldi,” dedi doktor.

Heidi fal taşı gibi açılmış gözlerle bohçadan çıkanlara baktı. Klara, Heidi’ye kış için kapüşonlu kalın bir manto göndermişti. Nineye, onu sıcak tutabilecek kalın bir şal ve bir kutu dolusu kek hazırlatmıştı. Ekmeğinin yanında peynirin dışında bir şey yiyemeyen Peter için kocaman bir salam ve büyükbaba için bir kutu badem ezmesi göndermişti. Bunun dışında birçok irili ufaklı hediye paketi hazırlamıştı.

Heidi hediyeleri anında Nine’ye götürmeye kalkışınca büyükbabası onu durdurdu. “Akşam Doktor Bey’i Dörfli’ye bıraktığımızda, geçerken veririz,” dedi. İki adam süt içip sohbet ederlerken, Heidi mutluluk içinde hediyeleriyle ilgilendi.

Akşamüstü Nine'ye gidecek armağanları da alıp yola koyuldular. Kulübeye vardıklarında büyükbabası "Heidi sen Nine'yle kal, ben seni dönüşte alacağım," dedi. Heidi doktorla vedalaşırken, "Yarın bizimle keçileri otlatmaya gelir misiniz?" diye sordu. "Memnuniyetle," dedi doktor gülümseyerek.

İki adam yola devam ettiler. Heidi içeri girdiğinde heyecanlı ve çok sevinçliydi. "Bakın, Klara size neler göndermiş," dedi.

Nine sıcak, yumuşacık şala bayılmıştı. Eliyle onu okşayıp dururken, Heidi hayretle ona bakıyordu; keklerden çok şala sevinmesine çok şaşırmıştı. Bir süre sonra Peter paldır küldür içeri girdi. “Öhi dışarıda seni...” O anda gözü salama takıldı ve devamını getiremedi, fakat Heidi anlamıştı.

Öhi artık Nine’ye uğramadan geçmiyordu, fakat bu sefer saat çok geç olmuştu. Heidi’nin uyku vakti gelmişti ve bu yüzden kapıdan “İyi geceler,” demekle yetindi. Koşarak yanına gelen Heidi’nin elini tuttu ve gökyüzünde pırıldayan yıldızların altında, huzurlu yuvalarına doğru yürüdüler.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Doktor ertesi sabah, Peter ve keçilerle birlikte erkenden yaylaya geldi. Yolda çocukla sohbet etmeye çalışmış, ama sonunda pes etmişti. Peter pek konuşkan değildi.

Kulübenin önünde Heidi, Akkız ve Karakız ile birlikte onları bekliyordu. “Geliyor musun?” diye sordu Peter, fakat Heidi, “Doktor da bizimle geliyor,” deyince bozulup adama yan gözle baktı.

Yol boyunca Heidi, doktorun yanından ayrılmadı. Elinden tutup ona keçilerden, çiçeklerden, kuşlardan bahsederken Peter’in doktora kötü kötü bakışlarından habersiz, zamanın nasıl geçtiğini anlamadan otlığa vardılar.

Otlığın en güzel köşesinde çimenlere oturup etrafı izlemeye başladılar. Çok güzel bir sonbahar günüydü. Güneş ışınları dağları ve vadiyi altın rengine boyamıştı. Uzaktan keçilerin çan sesleri geliyordu.

Her şey çok güzel ve huzur vericiydi. Heidi dönüp doktora baktı. Yaşlı adam düşüncelere dalmış, sessizce çevreyi izliyordu. Çocuğun gözlerindeki sevinç pırıltılarını görünce, “Evet, Heidi, burası gerçekten çok güzel bir yer,” dedi kederli bir sesle. Doktor tekrar düşüncelere daldı ve Heidi sessizce yanında oturdu.

Bütün bu süre boyunca Peter uzaktan izlemiş ve öfkesi giderek artmıştı. Zaten haftalardır otlakta yalnız zaman geçiriyordu. Şimdi de o ihtiyar, Heidi’nin yanından ayrılmıyordu. Onun yüzünden arkadaşının yanına gidemiyor, canı sıkılıyordu. Uzaktan ve kimseye görünmeden doktora doğru havaya yumruk sallamaya başladı. Sonunda patladı ve avazı çıktığı kadar “Yemek vakti!” diye bağırdı.

Doktorun hiçbir şey yiyesi yoktu. Sadece süt içip biraz daha tepeye doğru yürümek istiyordu. Böyle olunca Heidi de sadece süt içip onunla gitti. Getirdikleri yiyeceklerin tamamı Peter’e kalmıştı. Çantayı boşalttı ve içindekileri görünce bayram etti.

Bütün ay boyunca hava çok güneşli geçti. Doktor her sabah kulübeye geliyor ve oradan uzun yürüyüşler yapıyordu. Zamanın çoğunu Heidi ile geçiriyordu. Birlikte otlakları geziyor, çimenlere oturuyor uzun uzun konuşuyorlardı. Bazen Öhi onunla yüksekteki otlakları geziyordu. İkisi iyi anlaşıyorlardı. Doktor, Öhi’yi çok sevmişti. Onunla

sohbet etmekten büyük keyif alıyordu. Şifalı otlar, hayvanlar ve dağlar hakkındakiengin bilgisine hayran kalmıştı. Akşam vedalaşırken doktor her seferinde “Dostum, bugün de sizden birçok şey öğrendim,” diyordu.

Böylece güzel bir Eylül ayı geçirdiler. Doktor bir sabah yaylaya geldiğinde çok üzgündü. “Yarın Frankfurt’a dönmek zorundayım. Buraya o kadar alıştım ki, gitmek çok zor olacak benim için,” dedi. Heidi ve Öhi bu habere çok üzüldüler.

Giderken Heidi ona bir süre eşlik etti. Sonra doktor, “Sen buradan dön artık,” dedi ve durup Heidi’nin başını sevgiyle okşadı. “Keşke seni de yanımda götürebilseydim,” dedi.

Tüm Frankfurt birdenbire Heidi'nin gözünün önüne geldi. Evler, taşlı yollar, arabalar ve tabii Bayan Rottenmeier ile Tinette'yi de anımsadı. "Sizin buraya gelmeniz daha güzel olur," diye cevap verdi çekinerek.

"Haklısın, Heidi! Hoşça kal!" diyerek ona elini uzattı. Tokalaşırken doktorun gözleri dolmuştu. Hemen arkasını dönüp yürümeye başladı. Doktorun gözyaşları Heidi'yi derinden etkilemişti. Birden ağlamaya başladı ve "Doktor Bey!" diye bağırarak peşinden koştu. Ona yetiştiğinde boynuna sarılıp, "Sizinle Frankfurt'a geleceğim ve istediğiniz kadar kalacağım, ama önce gidip büyükbabama haber vermeliyim," dedi. Doktor, kızın başını okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "Hayır, sevgili kızım," dedi. "Senin yerin burası, Frankfurt'ta tekrar hastalanabilirsin. Fakat eğer günün birinde hastalanırsam, o zaman gelip bana bakarsın, değil mi?"

"Evet, evet olur tabii! Hemen gelirim," dedi Heidi.

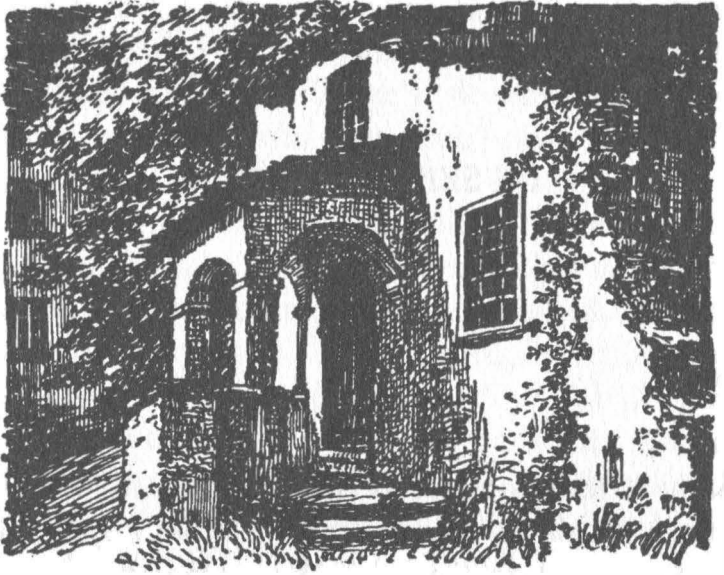
Doktor yoluna devam etti. Epey gittikten sonra dönüp arkasına baktığında Heidi hâlâ aynı noktada duruyor, ona el sallıyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Öhi sözünü tutmuş, ilk karlarla birlikte Heidi ve keçilerini alıp Dörfli'ye yerleşmişti. Kiliseye yakın çok eski bir konak vardı. Yıllardır boş durmaktan harabeye dönmüştü. Öhi kışı Dörfli'de geçirmeye karar verince; evi kiralamış, sonbahar boyunca gelip bir kısmını oturulabilir hale getirmişti.

Heidi yeni evlerini çok sevmişti. Her yerini iyice incelemiş, bakmadığı bir köşe bırakmamıştı. Ertesi gün Peter yanlarına uğradığında, ona evi gezdirip, her ayrıntıyı gösterinceye kadar rahat vermemişti.

Yeni evlerinde kalalı daha dört gün olmuştu ki Heidi, "Bugün Nine'ye gitmeliyim, o uzun süre yalnız kalamaz," dedi. Ancak büyükbabası, "Bugün ve yarın gidemezsin. Yükseklerde çok kar var. Peter bile zorlanırken senin gibi küçük bir çocuk karlara gömülüp kaybolur, kimse de bulamaz. Karın donmasını beklemeliyiz," dedi. Beklemek Heidi'yi

biraz üzmüştü, fakat okul sayesinde günler çabuk geçiyordu.

Her gün büyük bir hevesle okula gidiyordu. Peter ise okula pek gelmiyordu. Öğretmen anlayışlı bir adamdı. “Peter yine gelemedi! Yükseklerde çok kar var herhalde,” diyordu. Oysa akşamları, okul bittikten sonra, Peter kara rağmen Heidi’yi görmeye geliyordu.

Birkaç gün sonra, Peter sabah uyandığında yayanın buz tuttuğunu gördü. “Heidi artık gelebilir!” diye düşündü sevinçle. Aceleyle hazırlandı, sütünü bir yudumda içti ve ekmeğini alarak, “Ben okula gidiyorum,” dedi. “Aferin oğlum, git tabii!” dedi annesi sevinerek. Peter kızağına atlayıp, rüzgâr hı-

zıyla yokuşu inmeye başladı. Dörfli'ye vardığında hızı o kadar yüksekti ki, kızağı durduramadı ve köyü geçip Mayenfeld kasabasına doğru devam etti. Orayı da geçip vadiye kadar indi. Vadide kızağı kendiliğinden durdu. Okulu artık unutabilirdi. Ders zaten başlamıştı ve Dörfli'ye kadar tırmanması en az bir saati bulurdu. Bu durumda acele etmesine gerek yoktu ve Peter dönüşü o kadar yaştan aldı ki, Dörfli'ye vardığında Heidi okuldan çıkmış büyükbabasıyla yemeğe oturmak üzereydi. Peter içeri girer girmez, “Kar dondu,” diye bağırdı. “Yaşasın! Artık Nine'yi görmeye gidebilirim,” diye sevindi Heidi ve ardından, “O zaman bugün neden okula gelmedin? Kızağınla kolayca gelebilirdin!” diye çıkıştı.

“Kızağımı vadiye kadar durduramadım, bu yüzden derse yetişemedim,” dedi Peter.

“Buna okulu kırmak denir,” dedi Öhi “ve bunu yapanların kulakları çekilir, duydun mu?” Peter korkudan beresiyle kulaklarını örttü. Öhi'den çekindiği kadar kimseden çekinmiyordu.

“Keçilerin seni dinlemezlerse ne yaparsın?” diye devam etti Öhi.

“Onları döverim.”

“Peki, bir çocuk dik başlı bir keçi gibi davranır ve dayak yerse ne dersin?”

“Hak etmiş derim.”

“Öyleyse komutan, okul zamanı bir daha kız-
gınla gezeren, dönüşte bana uğra ve hak ettiğini
al, anladın mı?” dedi Öhi. O an Peter’in kafasına
dank etti. Dayağı hak edenin kendisi olduğunu an-
layınca ödü patladı. “Gel hadi, sofraya otur. Son-
ra birlikte size gider, akşam da birlikte dönersiniz.
Yemeğini akşam burada bizimle yersin,” diyerek
çocuğu rahatlattı.

Peter ağzı kulaklarında masaya oturdu. Büyük
bir mutluluk içinde hem kendi yemeğini, hem Hei-
di’den kalanları yedi. Son lokmasını yutarken, git-
meye hazır karşısında bekleyen Heidi, “Gidelim!”
dedi.

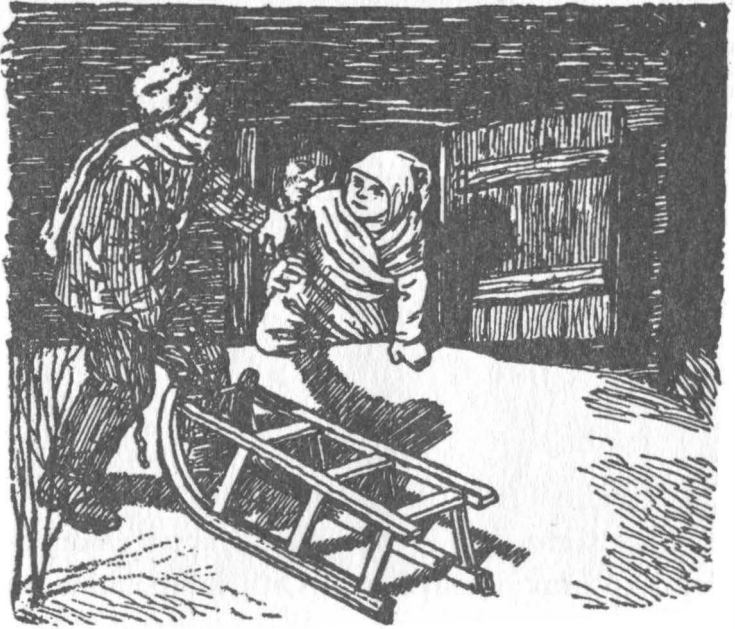
Kulübeye girdiğinde Heidi, Nine’yi her zaman-
ki yerinde bulamadı. Yaşlı kadın yetersiz, incecik
yorganının altında, yeni şalına sarınmış yatıyordu.
Sadece yorgan değil, yastık ve yatak da olması ge-
rektiği gibi değillerdi. Heidi, “Keşke Frankfurt’taki
yatağımı Klara’dan isteseydim,” diye düşündü.

“Hasta mısın, Nine?” diye sordu kaygıyla.

“Hayır, yavrum, biraz üşütmüşüm.”

Heidi’nin endişesini fark eden Nine, “Çok sür-
mez, yarın ayağa kalkarım,” dedi ve sonra, “bana
kitap okur musun?” diyerek konuyu değiştirdi.

Küçük kız kitabı alıp okumaya başladı. Nine dik-
katle dinliyordu. Yüzündeki tasanın yerini mutlu
bir gülümseme alınca, Heidi sevinçle “Nine iyileştin
mi?” diye sordu. “Öyküler içimi açtı, yavrum.”

Heidi okumayı bitirdiğinde hava kararmaya başlamıştı. Küçük kız gitmek için hazırlanırken: “İyileştiğine çok sevindim, Nine,” dedi. Yaşlı kadın Heidi’nin elini tuttu. “Şimdi çok iyiyim, yavrum. İnsan günlerce yalnız yatıp bir şey görmüyor ve duymuyorsa, içini karamsarlık kaplıyor. Sonra gelip kitap okuman içimi açıyor.”

Gece yatağında yatarken Heidi, Nine’yi düşündü. Keşke onu rahatlatan kitabı ona her gün okuyabilseydi. Bu duruma çareler ararken derin ve huzurlu bir uykuya daldı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi gün Peter okula tam zamanında geldi ve okuldan sonra Heidi'ye uğradı. Kapıyı çaldığında Heidi koşarak açmaya gitti. Onu sabırsızlıkla beklemişti.

“Peter, buldum!” dedi heyecanla

“Neyi?”

“Sen okumayı öğrenmelisin!”

“Zaten öğreniyorum!”

“Hayır, öyle değil. Okuyabilecek şekilde öğrenmelisin.”

“Olmuyor!”

“Kimseyi buna inandıramazsın artık!” dedi Heidi büyük bir kararlılıkla. “Ben sana okumayı nasıl öğreteceğimi çok iyi biliyorum. Sen de öğrenecek ve her gün Nine'ye biraz kitap okuyacaksın.”

“Olmaz,” diye homurdandı Peter.

Peter'in iyi ve doğru olan bir şeye böylesine inatla karşı çıkması Heidi'yi kızdırmıştı. Kaşlarını çatarak Peter'in önüne dikildi: "Eğer öğrenmezsen başına gelecekleri söyleyeyim. Annen senin Frankfurt'ta okula gitmeni istiyor. Oradaki okulu kendi gözlerimle gördüm," dedi ve o okulun nasıl korkunç bir yer olduğunu, kapkara giysili hocalarını ve okumayı bilmeyenlerle nasıl alay edildiğini anlatmaya başladı.

"Peki, tamam!" dedi Peter yarı ağlamaklı yarı kızgın bir şekilde. Heidi amacına ulaşmıştı. Onu masaya oturtturarak, "Hemen başlayalım o halde!" dedi. Kâğıt kalem ve Klara'nın gönderdiği alfabe kitabını getirdi.

Peter'in sesi çıkmıyordu. Belli ki hâlâ Frankfurt'taki okulu düşünüyordu. Heidi onu teselli etmek için, "Korkma," dedi, "her akşam çalışırsak kısa sürede okumayı öğrenirsin. Frankfurt'a gitmek zorunda da kalmazsın. Geleceksin, değil mi?" Peter geleceğine dair söz verdikten sonra eve gitmek için yola çıktı.

Peter sözünü tuttu ve her akşam gelip azimle birkaç harf daha öğrendi. Çoğu zaman büyükbaba da odada oturuyor, çocukları dinlerken sık sık gülmüşüyordu. Ders bitince birlikte yedikleri akşam yemeği Peter'in neşesini anında yerine getiriyordu.

Düzenli bir şekilde çalışması sayesinde yavaş yavaş harfleri öğrenmeye başlamıştı. Bir akşam Peter eve geldiğinde evdekilerin karşısına geçerek, "Başardım!" dedi.

"Neyi başardın, oğlum?" diye sordu annesi.

"Okumayı."

"Ne diyorsun Peter? Gerçekten mi? Duydun mu anne?" diye bağırdı annesi sevinçle. Büyükkannesi şaşkındı.

"Şimdi biraz kitap okumam gerekiyor. Heidi öyle istedi." Annesi aceleyle kitabı getirdi. Nine buna çok sevindi, çünkü haftalardır bir şey dinlememişti. Peter masaya oturup okumaya başladı. Annesi yanında oturuyor, dikkatlice onu dinliyordu. Her cümlenin sonunda annesi, "Gerçekten okuyabiliyor," diyordu şaşkınlıkla. Nine her satırı dikkatle dinliyordu, ancak hiç yorum yapmadı.

Ertesi gün okulda öğretmen çocuklara kitap-tan bir hikâye okutturuyordu. Sıra Peter'e gelince: "Seni atlayalım mı, yoksa denemek ister misin?" diye sordu. Peter okumaya başladı ve hiç duraksamadan üç satır okudu. Öğretmenin ağzı açık kaldı ve bir süre çocuktan gözünü ayıramadı. Sonunda, "Peter, bu bir mucize," diyebildi. "Yıllarca sana öğretmeye çalıştım, olmadı. Senden umudumu kesmiştim. Şimdi karşımda düzgünce okuyabiliyorsun. Bu nasıl oldu?"

"Heidi sayesinde," diye cevap verdi Peter.

"Eskiden günlerce okula gelmiyordun. Şimdi ise her gün geliyorsun. Buna ne sebep oldu?" diye sordu.

“Sebep Öhi!” dedi Peter.

Öğretmen Peter’e üç satır daha okuttu. Doğruydu! Peter gerçekten okumayı öğrenmişti.

Peter, Heidi’nin sözünü dinleyip her akşam evde biraz kitap okuyordu, ama uzun süre okumuyordu. Büyükannesi de hiç ısrar etmezdi. Bir an önce baharın gelmesini istiyordu. Heidi okurken öyküler sanki daha anlamlıydı. Bunun sebebi çok basitti. Peter okurken işin kolayına kaçıyordu. Çok uzun olan ya da zor görünen sözcükleri okumadan geçiyordu. Bir cümlede üç-dört kelime az olsa ne olacaktı ki, nasıl olsa ardından daha bir sürüsü geliyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Mayıs'ta Heidi çok özlediği yaylaya geri dönmüştü. Şimdi güneşli çimlere oturmuş; çiçekleri, böcekleri, kelebekleri izliyordu. Odunlukta büyükbabası, gelecek olan misafirlere sandalyeler yapıyordu.

Keçileriyle otlaktan dönen Peter, Heidi'nin yanına gelip ona bir mektup verdi. Heidi mektubun kimden geldiğini görünce sevinç çılgınları atarak büyükbabasının yanına koştu. "Klara mektup göndermiş, büyükbaba! Sana okuyayım mı?"

Büyükbaba gibi Peter de dinlemek istiyordu ve yanlarına gelerek kapıya yaslandı.

Sevgili Heidi

Valizlerimizi hazırladık, yakında yola çıkacağız. Doktor her gün gelip "Hâlâ gitmediniz mi?" diyor. Bütün hasta insanların dağlarda iyileşeceğine inanıyor. Sizden döndükten sonra doktor çok değişti, hem daha genç görünüyor hem de eski neşesine tekrar kavuştu.

Seni, yaylayı, Peter'i ve keçileri görmeyi ne kadar istiyorum bilemezsin. Önce Ragaz kaplıcalarında altı hafta tedavi göreceğim. Bu, doktorun emri. Sonra Dörfli'de kalacağız ve oradan, hava güzel olduğu günler, beni tekerlekli sandalyeyle yaylaya taşıyacaklar.

Bayan Rottenmeier gelmeyecek. Sebastian sizin oraların dik yokuşlarını ve tehlikeli uçurumlarını anlatınca fikir değiştirdi. Bu yüzden büyükanne ve ben yalnız geliyoruz. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

Klara

Frankfurt'tan yine misafir geliyor olması Peter'in tepesini attırdı. Değneğini havada savurarak keçileri Dörfli'ye kadar kovaladı. Heidi ise mutluktan uçuyordu.

Haziran ayı gelmişti. Bir sabah Heidi eve doğru gelen bir kalabalık gördü. "Büyükbaba! Geldiler! Geldiler!" diye bağırdı heyecanla. Öndeki iki adamın taşıdığı, üstü açık tahtirevanda örtülere sıkıca sarınmış Klara oturuyordu. Hemen arkasında büyükanne yokuşu atın üstünde çıkıyor, ilgiyle çevreyi izliyordu. Ardından boş tekerlekli sandalyeyi iten bir genç geliyordu.

Eve yaklaştıklarında Heidi, Klara'nın yanına koşup, ona sıkıca sarıldı. İki de mutluluktan uçuyorlardı. Bu arada büyükanne de atından inmişti. Heidi'ye şefkatle sarıldıktan sonra, yanına gelen Öhi'ye döndü. Heidi'nin anlattıklarından ikisi de birbirini iyi tanıyorlardı ve böylece selamlaşmaları içten ve samimi oldu.

"Sevgili Öhi, burası ne güzel bir yer! Krallar bile size imrenebilir. Heidi kızım, ne güzel toparlamışsın. Bir bakayım sana! Gül gibisin," dedi kızın pembe yanaklarından okşayarak. "Burası inanılmaz bir yer, ne diyorsun Klara?"

Klara nereye bakacağını şaşırmıştı. Daha güzel bir yer ne görmüştü ne de düşünebilirdi. "Böyle hayal etmemiştim! Ah büyükanne, burada kalmak istiyorum!" Bu arada Öhi tekerlekli sandalyeyi getirmişti ve kızı yavaşça sandalyesine oturttu.

Klara her yeri çok merak edince, Heidi onu ve büyükanneyi gezdirmeye başladı. Önce çam ağaçlarını gösterdi, sonra ağılı; fakat keçiler otlakta olduklarından orada görülebilecek fazla bir şey yoktu. “Büyükanne, Peter’in keçilerle dönmesini beklemeyi çok isterdim. Erken dönersek onları hiç göremeyeceğim,” diye yakındı Klara.

“Canım, şimdi burada görebildiğimiz güzelliklerden zevk almaya çalışalım, göremediklerimizi de düşünmeyelim, olur mu?” diye yanıtladı büyükanne.

Bu arada Öhi sofrayı dışarıya hazırlamıştı ve hep birlikte yemeğe oturdular. Her şey çok lezzetliydi. Klara ikinci bir parça peynir yiyince, büyükannesi gözlerine inanamadı. Yemek çok neşeli geçti. Büyükanne ve Öhi iyi anlaşıyorlardı. Böylece hep birlikte güzel bir gün geçirdiler. “Yavaş yavaş hazırlanalım Klara, birazdan bizi almaya gelirler,” dedi büyükanne. “Bir saat daha kalamaz mıyız? Lütfen büyükanne! Henüz evin içini ve Heidi’nin yatağını görmedim. Keşke on saat daha vaktimiz olsaydı.”

“Korkarım bu mümkün değil, fakat evi görecektir vaktimiz var sanırım,” diye cevap verdi büyükanne. Kendisi de içerisini merak ediyordu.

Öhi, Klara’yı kucağına aldı ve hep birlikte eve girdiler. Büyükanne her yeri büyük bir ilgiyle inceledi. Samanlığa çıktıklarında Klara hayranlıkla “Ah, bu ne güzel bir yatak, Heidi!” diye bağırdı. “Yattığın yerden gökyüzünü görebiliyorsun. Her yer mis gibi kokuyor ve çamların hışırtısını da duyabiliyorsun. Hayatımda böylesine güzel bir yatak odası görmedim.”

Öhi, büyükanneye baktı. “Bir önerim var, umarım kabul edersiniz. Kızımız bir süre bizimle kalabilse, eminim güçlenecek, sağlığı düzelecektir. Bakımını ben üstlenirim, endişeniz olmasın.”

Klara ve Heidi aynı anda sevinç çığlıkları attılar ve büyükanne içtenlikle gülümsedi. “Siz ne kadar müthiş bir insansınız! Ben de az önce, yaylada kal-

masının Klara'ya ne kadar iyi geleceğini düşünüyordum. Ancak bakımın zorluğunu ve size vereceği zahmeti düşününce sormadım. Size yürekten teşekkür ederim, Öhi. Size minnettarım.”

Öhi hemen kolları sıvadı. Klara'yı önce sandalyesine oturttu. Onları izleyen Heidi mutluluktan havalara uçuyordu. Sonra Öhi ve büyükanne, Klara'nın yatağını hazırladılar. Dışarıda çocuklar günlerini nasıl geçireceklerini konuşurken, büyükanne yanlarına geldi. “Burada ne kadar kalabilirim, büyükanne?” diye sordu Klara. “Onu Öhi'ye sormalıyız,” dedi büyükanne. Biraz sonra Öhi geldi. Soruya “En az dört hafta!” diye yanıt verince, Klara ve Heidi mutluluktan coştular. Bu kadarını beklemiyorlardı.

Patıkada taşıyıcılar atla birlikte göründüler. Taşıyıcılara gerek kalmamıştı. Büyükanne atına bindi ve Öhi dizginleri tutarak, Dörfli'ye kadar ona eşlik etti. Öhi kulübeye dönmeden, Peter keçileriyle otaktan döndü. Heidi'yi fark eden keçiler koşarak yanına geldi ve bir anda onun ve Klara'nın etrafını sardılar. Peter uzaktan Klara'yı hiç de dostça olmayan bakışlarla inceliyordu. Kızlar ona “İyi geceler!” diyerek el salladıklarında, cevap bile vermeden sürüyle birlikte hızla oradan ayrıldı.

Yataklarından gökyüzünü seyrederken Heidi hemen uyuyakalmıştı, fakat Klara henüz uyumak istemiyordu. Yattığı yerden yıldızları seyretmenin

ne kadar müthiş bir şey olduğunu yeni öğreniyordu. Hayatında hemen hemen hiç yıldız görmemişti. Geceleri hiç dışarıda bulunmuyordu, evin perdeleri de yıldızlar daha çıkmadan kapatılıyordu. O yüzden şimdi yıldızlardan gözünü ayıramıyordu. Çok dirense de, sonunda uykuya yenildi, fakat yıldızları rüyasında görmeye devam etti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Öhi dışarıda günün ağarmasını izledikten sonra eve girip sessizce merdiveni çıktı. Klara yeni uyanmış, nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. “Günaydın Klara, iyi uyudun mu?” diyen büyükbabanın sesini duyunca yaylada olduğunu anımsadı. “Çok iyi ve deliksiz uyudum,” diye cevap verdi. Büyükbaba, Klara’nın hazırlanmasına yardımcı olduktan sonra onu dışarıda sandalyesine yerleştirdi ve sabah güneşine bıraktı. Bu arada Heidi de uyanmış yanlarına koşmuştu. Büyükbaba kızları baş başa bırakıp ağıla gitti.

Güneşte oturup, çam kokulu temiz dağ havasını içine çekmek Klara’ya tanımadığı müthiş bir duygu yaşattı. Kendini çok iyi hissediyordu. “Alp Dağları’nda her şey böylesine güzel olacağını tahmin etmemiştim,” dedi. “Burası dünyanın en güzel yeri!” dedi Heidi sevinçle. O sırada büyükbaba birer kâse

süt getirdi. “Akkız’ın sütü sana güç verecektir, iç bakalım,” dedi. Daha önce hiç keçi sütü içmemiş olan Klara sütü kokladı, fakat Heidi’nin hepsini bir yudumda içtiğini görünce o da sütünü son damlasına kadar bitirdi. “Yarın iki kâse içeriz,” dedi büyükbaba memnuniyetle.

Az sonra Peter geldi. Keçiler her zamanki gibi Heidi’nin etrafını sararken, Öhi, Peter’i yanına çağırdı. “Şimdi beni iyi dinle,” dedi. “Bundan sonra Akkız’a karışmayacaksın. Bırak istediği yerde otlasın. Tepeye çıkmak istiyorsa, sen de sürüyle peşinden gideceksin. En iyi otların yerini senden daha iyi

biliyor. Sütünün çok şifalı olabilmesi için onlardan yemeli. Anladın mı? Bana bak, neden birini yiyecekmiş gibi o tarafa bakıyorsun? Kimse seni yerinden etmez, merak etme! Şimdi oyalanmadan git ve dediklerimi unutma!”

Klara ve Heidi güne, büyükanneye söz verdikleri mektubu yazarak başladılar. Uzun süre Klara’nın yaylada kalması yaşlı kadını düşündürüyordu. Bu nedenle kızlardan her gün bir mektup yazıp günlerini anlatmalarını istemişti. Böylece gerektiğinde hemen gelebilecekti.

Mektubu bitirdiklerinde öğlen olmuştu. Büyükbaba elinde, dumanı tüten iki kâseyle yanlarına geldi. “Güneş batıncaya kadar dışarıda kalman iyi olur, Klara,” dedi ve sofraya yine kulübenin önüne kuruldu. Yemekten sonra kızlar çamların altına gittiler. Gölgede oturup akşama kadar sohbet ettiler.

Zaman çok hızlı geçmişti. Keçi sürüsü otlaktan dönüyordu. Peter asık bir suratla arkalarından geliyordu. “İyi geceler, Peter!” diye bağırdı Heidi, onun durmayacağını anlayınca. “İyi geceler, Peter!” dedi Klara nazikçe. Fakat Peter hiçbirine cevap vermedi.

Klara, büyükbabanın Akkız’la ağla gittiğini görünce canı süt çekti. “Çok ilginçtir, Heidi!” dedi. “Hayatım boyunca hep zorla yemek yedim. Her şeyde balık yağı tadı vardı. Şimdi ise sabırsızlıkla büyükbabanın getireceği sütü bekliyorum.”

“Seni çok iyi anlıyorum,” dedi Heidi. Boğazından hiçbir şey geçmediği o Frankfurt günlerini hatırlamıştı.

Büyükbabanın getirdiği sütü Klara bir yudumda içip, Heidi'den önce bitirdi. Biraz daha istemesi büyükbabanın çok hoşuna gitti. Birer kâse daha getirdi, fakat bu sefer yanında kalınca tereyağı sürül-müş iki dilim ekmek de vardı. Kızlar ekmeklerini afiyetle yerken, büyükbaba da onları gülerek izledi.

O gece, yatağından yıldızları seyretmeyi düşünen Klara aynı Heidi gibi, yatağa yatar yatmaz derin ve deliksiz bir uykuya daldı.

Böylece çok güzel birkaç gün geçti. Büyükbaba, Klara'nın bakımını özenle sürdürüyordu. Her gün biraz daha yükseklerle çıkıyor, Akkız için otlar toplayıp getiriyordu. Sütünün daha da besleyici olmasını istiyordu.

Klara geleli üç hafta olmuştu. Büyükbaba onu her sabah sandalyesine oturtmadan önce, “Biraz ayakta durmayı denemek ister misin?” diye soruyordu. Klara onu kırmamak için deniyordu, fakat çok geçmeden canının yandığını söyleyerek büyükbabaya sarılıyordu. Ancak Öhi ona fark ettirmeden ayakta kaldığı süreyi her gün biraz daha uzatıyordu.

Bir gün Heidi, Klara'ya otlakları ve en güzel orada izlenebilen gün batımını anlatırken içindeki özlem duygusuna yenilip büyükbabasının yanına koştu. “Büyükbaba,” diye bağırdı daha uzaktan.

“Yarın bizi otlığa götürür müsün? Şimdi orası çok güzeldir!”

“Olur,” dedi büyükbabası, “fakat benim de Klara’dan bir isteğim olacak! Bu akşam benim için tekrar ayakta durmayı dener mi?” Heidi müjdeyi verince Klara çok sevindi. Büyükbaba ne kadar istiyorsa o kadar ayakta duracağına söz verdi. Heidi akşam Peter’i görür görmez “Yarın biz de seninle geliyoruz,” diye bağırdı. Ancak Peter cevap yerine homurdandı ve değneğiyle sertçe havayı kamçıladi.

Klara ve Heidi heyecanla yattılar. Bütün gece uyumayıp ertesi gün için yaptıkları planları konuşmak istiyorlardı. Ancak başlarını yastığa koyar koymaz uykuya daldılar.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah Öhi erkenden kalkıp, gökyüzünü inceledi. Sonra tekerlekli sandalyeyi evin önüne çıkarp kızları uyandırmaya gitti.

O sırada Peter eve yaklaşıyordu. Öfkesi artık doruk noktasındaydı. Değneğiyle önüne gelen her şeye vuruyor, sürüyü ürkütüyordu. Haftalardır Heidi ile zaman geçirememişti. Ne vakit kulübenin önünden geçse, Heidi o yabancı kızla beraberdi. Yaz boyunca bir kere bile olsun otlağa gelmemişti. Şimdi de o kızla beraber geliyordu ve bütün gün onun yanından ayrılmayacaktı. Gözü ileride duran tekerlekli sandalyeye takıldı. İşte düşman orada duruyordu! Etrafına bakındı, kimse yoktu. Birdenbire saldırdı ve sandalyeyi kaptığı gibi yamaçtan aşağı itti.

Sonra koşarak tepeye doğru kaçtı. Öhi'ye yakalanmaktan korkuyordu, fakat düşmanına neler olduğunu da görmek istiyordu. Bir çalılığın arkasına

saklanarak sandalyenin yuvarlanıp parçalara ayrıldığını izledi. Sevinçten havalara uçtu. Zıplıyor, tepiniyor, kahkahalarla gülüyordu. Yabancı kız artık evine dönecek, Heidi yine otlığa gelecek ve her şey eskisi gibi olacaktı. Ancak Peter kötü bir şey yaptığını ve bunun nasıl sonuçlanacağını düşünmemişti.

Heidi koşarak evden çıktı. Sandalyeyi aradı, fakat onu hiçbir yerde bulamadı. Arkasından kollarında Klara ile büyükbaba çıktı. “Heidi, sandalyeyi sen mi aldın?” diye sordu. “Hayır, büyükbaba! Ben de onu arıyorum,” dedi Heidi. O sırada sert bir rüzgâr odunluğun kapısını çarptı. “Rüzgâr uçurmuştur!” dedi Heidi. “Eyyvah! Dörfli’ye kadar

yuvarlandıysa, onu geri getirmemiz saatler alabilir. Otlağa bugün gidemeyiz.”

“Eğer oraya kadar yuvarlandıysa, onu hiç geri getiremeyiz, çünkü paramparça olmuştur,” dedi büyükbabası. “Çok garip,” diye düşündü, çünkü sandalyenin yamaçtan yuvarlanabilmesi için önce köseyi dönmesi gerekiyordu.

Otlağı göremeyeceği ve Frankfurt’a dönmek zorunda olacağı için Klara çok üzülmüştü. “Bir değişiklik olmayacak, bugün otlağa gidiyoruz. Sonra ne yapacağımıza bakarız,” dedi büyükbaba.

Çocuklar sevinçle sütlerini içerken, büyükbaba Akkız’la Karakız’ı ağıldan çıkardı. “Nerede kaldı bu çocuk?” diye mırıldandı. Peter’in sabah ısılığı daha duyulmamıştı. Hazır olduklarında büyükbaba Klara’yı ve örtüleri kucağına alarak, “Gidelim!” dedi.

Neşe içinde keçilerle birlikte yola koyuldular. Otlağa vardıklarında sürüyü otlarken, Peter’i de yatarken görünce çok şaşırdılar. “Bir daha bize uğramadan geçersen gününü görürsün, seni uykucu!” diye bağırdı Öhi. Çocuk onun sesini duyunca ayağa sıçradı. “Daha kalkmamıştınız!” dedi. “Tekerlekli sandalyeyi gördün mü?” diye sordu Öhi.

“Hangi tekerlekli sandalye?” diye mırıldandı Peter.

Öhi sustu. Örtüleri güneşli bir yere serdikten ve Klara’yı güzelce yerleştirdikten sonra, “Siz keyfi-

nize bakın. Ben gidip sandalyeye neler olduğuna bakacağım. Akşamüstü sizi almaya gelirim,” dedi.

Gökyüzü masmavi ve bulutsuzdu. Kızların keyfi yerindeydi. Keçiler, Klara’ya alışmıştı ve birer birer gelip yanlarına yatıyorlardı. Saatlerce böyle oturup eğlendiler.

Bir an Heidi bu otlakta en çok sevdiği, binlerce çiçeğin bulunduğu çayırı düşündü. Oraya gitmeye can atıyordu. “Klara seni kısa bir süreliğine yalnız bıraksam bana kızar mısın?” diye sordu çekinerek. “Hayır, kızmam,” dedi Klara. “Bir dakika!” dedi Heidi ve sürüden oğlağı getirdi. “Adı Kardelen. Şimdi yalnız kalmış sayılmazsın.”

Klara, Kardelen’le eğlenirken; Heidi çiçekleri görmeye gitmiş, kokular ve manzara karşısında büyülenmişti. Birden koşarak Klara’nın yanına döndü. “Klara, bunu sen de görmelisin!” diye bağırdı. “Çiçekler çok güzel. Akşama belki aynı güzellikte olmayabilirler. Acaba seni oraya taşıyabilir miyim, ne dersin?” Klara, heyecandan yerinde duramayan Heidi’ye şaşkınlıkla baktı sonra: “Hayır, olmaz Heidi, sen benden çok küçüksün,” dedi. “Ah keşke yürüyebilseydim!” diye ekledi üzülenek.

Heidi, Peter’i aradı. O uzaktan saatlerdir kızları izliyordu. Bu nasıl işti anlayamıyordu! O kızı uzaklaştırmak için sandalyesini paramparça etmişti, fakat o şimdi gayet mutlu karşısında oturuyordu ve Heidi’yi yine esir almıştı!

“Peter, buraya gel!” diye bağırdı Heidi.

“Gelmiyorum!”

“Gel bana yardım et, acele et biraz!”

“Hayır!”

Heidi ok gibi yanına fırladı. “Eğer hemen gelmezsen, hiç hoşuna gitmeyecek bir şey yaparım görürsün!” diye bağırdı.

Bu sözler hançer gibi Peter’in yüreğine saplandı. Kimsenin bilmesini istemediği bir şey yapmıştı. Ancak Heidi biliyormuş gibi konuşmuştu. Eğer biliyorsa, mutlaka büyükbabasına anlatacaktı ve Peter’in Öhi’den ödü kopuyordu. “Tamam, geliyorum, ama onu yapmayacaksın!” dedi uysalca.

“Yapmam, korkma!” dedi Heidi.

Klara’nın yanına gittiklerinde onu tutup ayağa kaldırdılar. “Bir kolunu omuzuma dola, diğeriyle de Peter’in koluna gir. Böylece seni taşıyabiliriz,” dedi Heidi. Ancak Klara’nın ağırlığı, Heidi ve Peter’in de boy farkı işi zorlaştırıyordu. “Yere biraz daha sert basmayı dene,” dedi Heidi. Klara öyle yapmaya çalıştı. Canı yanınca ikincisinde biraz daha hafif bastı. Sonra bir adım daha attı. “Evet, bu daha iyi,” dedi sevinç içinde. “Tekrar dene!” dedi Heidi. Klara birkaç adım daha atmayı başardı. Birden çılgılık attı: “Yapabiliyorum! Heidi, bak! Yürüyorum! Heidi, yürüyorum!”

“Evet! Yürüyorsun! Sahiden de yürüyorsun! Keşke büyükbabam burada olsaydı!” Heidi ve

Klara sevinç çıgıkları atıyorlardı. “Artık her gün otlığa gelebiliriz, istediğin her yere gidebiliriz, iyileşeceksin! Ah Klara, bundan daha güzel bir şey olamaz,” diyordu Heidi. Klara’nın mutluluğu tarif edilemezdi.

Çiçek tarlasına kadar gittiler. Orada dinlenip geri döndüler. Zaman epey ilerlemişti ve Heidi yiyecekleri çıkarıp üç eşit parçaya bölüştürdü. Daha önce Peter’i, “Hoşuna gitmeyecek bir şey yaparım,” diye tehdit ettiğinde, yemeğinden ona pay

vermeyeceğini kastetmişti. Ancak Peter bu tehdidi farklı yorumlamıştı.

Çok geçmeden büyükbaba geldi. Heidi müjdeyi vermek için yanına koştu, ama heyecandan ve mutluluktan doğru düzgün konuşamıyordu. Fakat büyükbabası ne söylemeye çalıştığını anlamıştı. Adımlarını hızlandırarak Klara'nın yanına gitti ve gülümseyerek, "Denedin demek! Bak başardın işte!" dedi. Klara'yı ayağa kaldırdı ve birkaç adım yürümesini sağladı. "Seni daha fazla yormayalım, hem artık eve dönme zamanı," diyerek kızı kucağına aldı ve eve döndüler.

Peter akşam sürüyle Dörfli'ye vardığında, insanların yerde duran bir şeyin etrafında toplandığını gördü. Yanlarına gittiğinde tekerlekli sandalyenin parçaları olduğunu gördü.

"Onu yukarı taşırlarken görmüştüm," dedi Peter'in yanında duran fırıncı, "çok pahalı olduğu belli. Nasıl bu hale geldiğini merak ediyorum."

"Öhi rüzgârın uçurmuş olabileceğini söylüyor," dedi birisi.

"Eğer biri yaptıysa, onun yerinde olmak istemezdim," dedi fırıncı. "Frankfurt'taki beyefendi bu işin peşini bırakmayacaktır. Bugün oradan geçen herkes şüpheli durumdadır. Ben iki yıldır kulübenin yakınından dahi geçmediğime çok mutluyum."

Peter kalabalıktan sessizce sıyrılıp, arkasından biri kovalıyormuş gibi eve koştu. Fırıncının söy-

ledikleri onu çok korkutmuştı. Frankfurt'tan bir polisin gelip olayı araştıracağından ve onu hapse atacağından korkuyordu.

Süklüm püklüm eve vardı. Ne yemek yedi, ne soruları cevapladı ve doğru yatağına yatıp yorganın altında inlemeye başladı. “Yine neler yedi acaba? Midesini ağrıtmış!” dedi annesi.

Heidi ertesi sabah, “Sence Klara’nın tek başına yürüyebilmesi ne kadar sürer büyükbaba?” diye sordu. “Bir hafta kadar!” dedi büyükbaba. Bunun üzerine kızlar büyükanneye mektup yazıp onu bir hafta sonrasına davet ettiler, ancak yeni gelişmelerden hiç söz etmediler.

Klara yaylada çok mutlu günler yaşıyordu. Her sabah neşeyle uyanıyor, her gün daha iyi yürüyebiliyordu. Egzersizler iştahını açmış, büyükbaba hazırladığı tereyağlı ekmek dilimlerini gittikçe kalınlaştırmıştı. Süt sofraya artık tencereyle geliyordu. Böylece bir hafta geçti ve büyükannenin ziyaret günü geldi çatı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Büyükanne yola çıkmadan bir gün önce, geleceğini bildiren bir mektup göndermişti. Mektubu ertesi sabah otlığa çıkarken Peter getirmişti. Öhi'ye fazla yaklaşımadan mektubu uzatmış, sonra kaçarcasına oradan uzaklaşmıştı.

Peter'i şaşkınlıkla izlemiş olan Heidi, "Büyükbaba, Peter neden dayak yiyecekmiş gibi davranıyor?" diye sordu.

"Belki dayağı hak ettiğini düşündüğü içindir," diye yanıtladı büyükbaba.

Peter koşarak kaçıyordu. Gözden kaybolduğuna emin olunca durdu. Sonra tedirgin olup etrafına bakındı. Sürekli polisin nefesini ensesinde hissediyor, korkusu gün geçtikçe artıyordu.

Ertesi gün kızlar hazırlanırken büyükbabanın elinde bir demet çiçekle yürüyüşten döndüğünü gördüler. Çok geçmeden beklenen misafir geldi.

Büyükanne, Klara'nın sırada oturduğunu görünce önce endişelendi, sonra birden şaşkına döndü. "Klara, bu sen misin yavrum? Ne kadar sağlıklı görünüyorsun!" diye bağırdı sevinçle. Birden kızlar ayağa kalkıp yürümeye başladılar. Büyükanne önce Heidi'nin kötü bir şaka yaptığını düşündü. Ama hayır, bu bir şaka değildi, Klara gerçekten yürüyordu! Kızların ağızları kulaklarında, gözleri pırlı pırlıydı. Büyükanne onlara doğru koşmaya başladı. Hem ağlıyor hem gülüyordu. Sevinçle bir Klara'ya bir Heidi'ye sarılıyor, mutluluktan konuşamıyordu. Birden Öhi'yi gördü. Yanına gidip ellerine sarıldı.

“Sevgili Öhi, bu mutluluğu size borçluyuz! Siz olmasaydınız...”

“Buna güneşi ve yayla havasını da ekleyelim!” dedi Öhi gülerek.

“Akkız’ın muhteşem sütünü de unutmayalım,” dedi Klara. “Büyükanne, ne kadar süt içebildiğimi ve ne kadar lezzetli olduğunu bir bilsen!”

“Bu, yanaklarından belli oluyor zaten!” diye güldü büyükanne. “Sana bakmaya doyamıyorum. Çok iyi toparlamışsın! Öhi, oğlum derhal gelip bunu görmeli! Ona buradan nasıl telgraf çekebiliriz?”

“İsterseniz çobanı gönderebiliriz,” dedi Öhi. Parmaklarıyla tepeye doğru keskin bir ıslık çaldı. Çok geçmeden Peter koşarak geldi. Yüzü korkudan kireç gibiydi. Yaşlı adam eline kâğıt verip postaneye gönderince, Peter derin bir nefes aldı.

Artık oturabilirlerdi. Hep birlikte masaya geçtiler ve büyükanne tüm olup bitenleri öğrendi.

Bu arada, Bay Sesemann da bir sürpriz yapmak istemiş, o gün arabayla Dörfli’ye gelmişti. Şimdi patikadan kulübeye doğru yürüyordu. O sırada Peter elinde kâğıtla yamaçtan aşağı koşuyordu. Bay Sesemann onu yanına çağırdı. Peter çekinerek yaklaşmaya başladı, fakat korkudan yan yan yürüyordu. “Gel bakalım, evlat!” dedi Bay Sesemann. “Bu yol Heidi’nin ve Frankfurt’tan gelen misafirlerin kaldığı kulübeye gider mi?”

Peter'den boğuk bir ses çıktı. Sonunda gerçekten Frankfurt'tan bir polis gelmişti! Panik halinde direkt dik yamaçtan aşağıya koşmaya çalışırken, o da tekerlekli sandalye gibi tepe taklak yuvarlanmaya başladı. Elindeki kâğıt da uçtu gitti.

“Bu dağlı ne kadar ürkekmiş!” diye şaşırıldı Bay Sesemann ve bir süre daha Peter'in yuvarlanışını izledi.

Peter bütün çabalarına rağmen yuvarlanmayı durduramıyordu. Sonunda bir çalılığın içine düşüp kaldı. Kafasını toparlamaya çalışırken yanında bir ses: “Al bakalım, bir tane daha!” dedi. “Acaba yarın yukarıdan neyi aşağı postalayacaklar merak ediyorum!”

Alay eden fırıncıydı. Tesadüfen, Peter'in sıra dışı inişine tanık olmuştu. Peter ayağa fırladı. Artık fırıncı da sandalyenin kendiliğinden aşağı yuvarlanmadığını biliyordu! Peter arkasına bakmadan yokuşu tekrar tırmanmaya başladı, ama artık koşacak hali kalmamıştı. Eve gidip yatağına saklanmak istiyordu, fakat sürünün başına dönmek zorundaydı.

Bu arada Bay Sesemann kulübeye varmak üzereydi. Herkesin nasıl şaşıracağını düşünüp sevinirken, kulübedekiler onu çoktan fark etmişti. Bay Sesemann düzlüğe varınca, iki kişinin ona doğru geldiğini gördü. “Baba, beni tanıyamadın mı?” diye bağırdı Klara büyük bir mutluluk içinde. Bay

Sesemann duraksadı; sonra kızına koşup sarıldı. “Bu gerçek mi? Kızım, bu sen misin gerçekten?” diye bağırdı. Tekrar tekrar bakıp sarıldı. Büyükanne yanlarına gelmişti. “Ee oğlum? Bizim sürprizimiz seninkini bastırdı galiba!” dedi gülererek. “Gel seni Öhi ile tanıştırayım.”

Bay Sesemann, Öhi’ye bütün kalbiyle teşekkür etti. Onlar sohbet ederken büyükanne çamların altına yürüdü. Orada büyük bir demet çiçek görünce sevinerek Heidi’ye seslendi. “Bu güzel çiçekleri sen mi topladın benim için?”

“Hayır,” dedi Heidi, “ama kimin topladığını biliyorum.”

O sırada ağaçların arasından bir ses duyular. Peter, Öhi’nin kiminle konuştuğunu görünce kimseye yakalanmadan evin arkasından dolaşmak istemişti. Büyükanne onu orada görünce çiçekleri onun getirdiğini sandı ve yanına çağırdı. “Söyle bakalım, oğlum. Bunu sen mi yaptın?”

Peter kafasını kaldırmaya cesaret edemediği için, kadının çiçeklere işaret ettiğini görmedi. Evin köşesinde Öhi’nin ona gözlerini diktiğini, yanında da o polisin durduğunu görmüştü. Tir tir titreyerek: “Evet,” dedi.

“Peki, bunda korkulacak ne var ki?” diye sordu Bayan Sesemann şaşırarak.

“Çünkü... Çünkü o paramparça oldu ve artık tamir edilemez,” diyebildi güçlkle. Büyükanne

Öhi'nin yanına gitti. "Bu çocuk akıl hastası mı?" diye sordu.

"Hayır, değil!" dedi Öhi. "Tekerlekli sandalyeyi aşağı uçuran rüzgâr oydu. Hak ettiği cezayı beklediği için bu durumda." Öhi başından beri bu olayla Peter'in bir ilgisi olabileceğini düşünmüştü. Klara'ya nasıl öfkeyle baktığı gözünden kaçmamıştı. Büyükanneye her şeyi anlattı.

Bayan Sesemann anlayışlı bir kadındı. "Çocuk tek arkadaşını bizim yüzümüzden haftalardır göremiyor. Öfkesine yenilip aptalca bir intikam almış, fakat öfkeliyken hepimiz aptallaşırız," dedikten sonra hâlâ korkudan titreyen Peter'in yanına döndü. "Korkma artık! Dinle, hepimizin içinde bir bekçinin olduğunu biliyor muydun? Kötü bir şey yaptığımızda bekçi uyanır. 'Öğrenecekler! Yakalanacaksınız!' diye söylenir durur. Huzurumuz kaçır ve hep yakalanma korkusu içinde yaşarız. Sen de bunları yaşamadın mı?" Peter pişmanlık içinde başını salladı.

"Hesaba katmadığın başka bir şey daha var," diye devam etti büyükanne. "Bak, yaptığın kötülük iyilik yarattı. Klara, tekerlekli sandalyesi olmadığı için olağanüstü bir çaba gösterdi ve yürümeyi başardı. Görüyorsun, zarar vermek isteyen biri sonunda kendisi zarar görür. Söylediklerimi iyi anladın mı?"

"Evet," dedi Peter.

“O zaman, bu konuyu burada kapatıyoruz,” dedi büyükanne. “Şimdi, bizden sana güzel bir anı kalsın istiyorum! Söyle bakalım, çocuğum, seni ne sevindirir? Dilediğin bir şey var mı?” diye ekledi.

Peter başını kaldırıp büyükanneye şaşkın şaşkın baktı.

“Evet, ben ciddiym,” dedi yaşlı kadın.

Peter ceza almayacağını anlamaya başlayınca, üzerinden dağlar kadar yük kalktı. Ruh hali anında değişti. Ne isteseydi acaba? Düşündü ve “Bir onluk isterim,” dedi Peter emin bir sesle.

Büyükanne güldü. Çocuğun alçak gönüllü dileği hoşuna gitmişti. Cebindeki bütün onlukları ona verdi ve “Bundan sonra hayatının sonuna kadar her hafta bir onluk alacaksın. Söz!” dedi. Peter elindeki paraya baktı, sonra teşekkür edip, daha önce hiç tanımadığı bir mutluluk içinde eve koştu.

Birlikte bol sohbetli çok güzel bir zaman geçirdiler. Yemekten sonra Bay Sesemann, Öhi’nin yanına gitti. “Sevgili dostum, kızım için neler yaptığınızı Klara anlattı. Sayenizde büyük bir mutluluk yaşıyoruz. Borcumu asla ödeyemem, farkındayım,” dedi. “Fakat ne istiyorsanız yapmak istiyorum. Söyleyin, ne yapabilirim sizin için?”

Öhi gülümseyerek ve sessizce dinlemişti. “Bay Sesemann, inanın kızımızın iyileşmesi beni çok mutlu etti. Emeliğimin karşılığı da budur. Bir şey istemiyorum, teşekkür ederim. Fakat bir dileğim var; o gerçekleşirse, bu hayatta hiçbir kaygım kalmayacak.”

“Söyleyin, lütfen sevgili dostum!” dedi Bay Semann.

“Yaşadığım sürece Heidi ve kendime bakabilirim, fakat ben artık yaşlandım. Öldüğüm zaman Heidi’ye bırakabileceğim hiçbir servetim yok. Benden başka bir teyzesi var, ama ondan çocuğa bir hayır gelmez. Heidi ekmek parasını asla uzaklarda kazanmak zorunda olmasın istiyorum. Bu konuda ona yardımcı olacağınıza söz verebilerseniz, bana fazlasıyla teşekkür etmiş olursunuz,” dedi Öhi.

“Ah, sevgili dostum! Bunun lafı bile olamaz!” dedi Bay Sesemann hararetle. “Bu çocuk ailemizin bir parçasıdır. Onu asla yabancı ellere teslim edemeyiz. Size söz veriyorum, asla böyle bir şey olmayacak. Ayrıca sizin de tanıdığınız Doktor Classen emekli olup buraya yerleşmek istiyor. Sonbaharda gelip sizin de fikrinizi alacak. Gördüğünüz gibi, Heidi’nin bundan sonra iki koruyucusu olacak.”

“Size de uzun bir ömür dileriz, sevgili Öhi,” diye katıldı büyükanne. Sonra Heidi’yi kucağına aldı. “Peki, sen, sevgili Heidi? Senin de bir dileğin yok mu?”

“Var,” dedi Heidi ve Nine için Frankfurt’taki yatağını, yastıkları ve yorganını istedi. “Hemen Rottenmeier’e haber göndereceğim,” dedi büyükanne. Heidi havalara uçtu ve “Gidip müjdeyi vereyim. Zaten Nine beni çok özlemiştir,” diyerek gitmeye kalkıştı, fakat Öhi onu durdurdu.

“Olmaz Heidi, misafir bırakılıp gidilmez,” diye uyardı.

“Heidi haklı, sevgili Öhi,” dedi büyükanne. “Nine de bizim yüzümüzden Heidi’yi epeydir göremedi. Şimdi hep birlikte onu ziyaret edelim. Oradan yolumuza devam eder, Dörfli’ye varınca derhal Frankfurt’a telgraf göndeririz. Ne diyorsun, oğlum?”

Bay Sesemann planlarını anlatma fırsatı bulamamıştı henüz. Kızı ve annesiyle birlikte İsviçre’yi gez-

meyi planlıyordu. Sabah Klara'yı alıp yola çıkmak istiyordu. Klara ertesi gün yayladan ayrılacağını duyunca biraz üzüldü, fakat babasıyla tatil yapmak da hoşuna gidecekti.

“Öylese gidelim,” dedi büyükanne, elini Heidi'ye uzatarak. Öhi her zamanki gibi Klara'yı kucığına almıştı. Bay Sesemann dar patikada en arkadan yürüyordu.

Nine'yi de ziyaret ettikten sonra veda anı gelmişti. Bay ve Bayan Sesemann, Dörfli'ye doğru inerken, Öhi ve çocuklar kulübenin yolunu tuttular.

Ertesi sabah yayladan ayrılırken Klara gözyaşlarını tutamadı. Gitmek ona çok zor geliyordu, fakat Heidi onu teselli etmeye çalıştı: “Gelecek yaz her şey daha güzel olacak. Yürüyerek her gün birlikte otlığa çıkacağız, çok eğleneceğiz.”

Bay Sesemann, büyükannenin atını Klara için getirmişti. Vedalaşıp ayrıldılar ve gözden kaybolana kadar birbirlerine el salladılar.

İki gün sonra yatak geldi. Nine geceleri artık çok iyi uyuyabiliyordu. Büyükanne kış için ayrıca yün giysiler ve kalın örtüler gönderdi.

Dörfli'de büyük bir inşaat sürüyordu. Doktor Bey köye yerleşip, Öhi ve Heidi'nin kışın kaldığı eski konağı satın aldı ve iki daire olarak tadilat yaptırmaya başladı. Kışın bir dairede kendisi, diğerrinde Heidi ve Öhi kalacaktı. Evin arkasına Akkız ve Karakız için sağlam bir ağıl yapıldı.

Öhi ve doktor arasındaki arkadaşlık gün geçtikçe gelişti. Birlikte inşaatı gezerken çoğu zaman Heidi'den konu açılıyordu. İkisi de bu konakta neşeli kızlarıyla birlikte yaşayacakları için çok mutluydu. "Sevgili Öhi," dedi doktor bir gün, "Heidi'nin sizden sonra en yakın akrabasıymışım gibi hissediyorum ve ona karşı sorumluluk üstlenmek istiyorum. İzin verin onu evlat edineyim. Böylece ikimiz bu dünyadan ayrıldığımızda, maddi bir güvencesi olacak ve kimseye muhtaç olmadan yaşayabilecektir."

Öhi hiç bir şey söylemeden uzun süre doktorun elini sıktı. Doktor, arkadaşının gözlerinden ne kadar duygulandığını okuyabiliyordu.

O sırada Heidi ve Peter, Nine'yle beraber oturuyorlardı. Heidi, yaz boyu yaylada olup bitenleri anlatıyordu. Hepsinin yüzü neşeli ve mutluydu. En mutlu da Brigitte görünüyordu. Heidi'nin sayesinde, sonu gelmeyen onlukların hikâyesini nihayet net ve anlaşılır bir biçimde dinleyebilmişti.

Johanna Spyri

(1827-1901)

Johanna Spyri, Zürih kentinin yakınlarındaki Hirzel'de bir köy doktorunun kızı olarak dünyaya geldi. Bütün  ocukluęu boyunca kırsal bir yörede doğa ile i  içe yaşıadı. Çocukluęu ve gençliği boyunca yazlarını Chur, Graub nden gibi kırsal kesimlerde geçirmiş, daha sonra bu yerleri kitaplarına aktarmıştır. Yirmili yaşlarında Zürih'e taşındı. 1852'de Bernhard Spyri adında bir avukatla evlendi. Zürih'te otururken ülkesindeki yaşam hakkında yazmaya başladı. İlk kitabı *Vrony'nin Mezarı  zerindeki Bir Yaprak* 1871'de yayınlandı. Bunun  zerine kendine güveni artan Johanna Spyri hem yetişkin hem de çocuklar için hikâyeler yazmaya başladı. 1880 yılında *Heidi* adlı eserini yazdı. Bu eserle büyük bir başarı kazandı. Heidi'de insanın her türlü zorluğa karşı direnişini, sabırlı ve kararlı olmanın getireceği başarıyı vurguladı.

Yazar kitaplarının gelirlerini savaşlarda yaralananlara bağışlamıştır. 2007 yılında Heidi 125 yaşına girdi ve bu yılın anısına, İsviçre'de Johanna Spyri'nin resminin bulunduğu demir paralar basıldı.

KISALTILMIŞ İŞ ÇOCUK KLASİKLERİ

- **ALICE HARİKALAR DİYARINDA**
Lewis Carroll
- **BABALAR VE OĞULLAR**
İvan Sergeyeviç Turgenyev
- **BALONLA BEŞ HAFTA**
Jules Verne
- **BAMBI**
Felix Salten
- **BEYAZ DIŞ**
Jack London
- **BEYAZ GECELER**
Fyodor Mihayloviç Dostoyevski
- **BİNBİR GECE MASALLARI**
Antoine Galland
- **BİR YAZ GECESİ RÜYASI**
William Shakespeare
- **BÜYÜK UMUTLAR**
Charles Dickens
- **ÇALINAN TAÇ**
Mark Twain
- **ÇEKİRDEK**
L. N. Tolstoy
- **ÇOCUKLAR İÇİN NASREDDİN HOCA FIKRALARI**
Derleyen: Memet Fuat
- **ÇOCUKLUK**
L. N. Tolstoy
- **DAVID COPPERFIELD**
Charles Dickens

- **DEFİNE ADASI**
Robert Louis Stevenson
- **DEĞİRMENİMDEN MEKTUPLAR**
Alphonse Daudet
- **DEMİR YOLU ÇOCUKLARI**
Edith Nesbit
- **DENİZ KURDU**
Jack London
- **DENİZLER ALTINDA YİRMİ BİN FERSAH**
Jules Verne
- **DİKANKA YAKINLARINDA BİR ÇİFTLİKTE
AKŞAM TOPLANTILARI**
Nikolay Vasilyeviç Gogol
- **DOKTOR OX'UN DENEYİ**
Jules Verne
- **DON KİŞOT'UN SERÜVENLERİ**
Miguel de Cervantes
- **DÜNYA'NIN MERKEZİNE YOLCULUK**
Jules Verne
- **GİZLİ BAHÇE**
Frances Hodgson Burnett
- **GÖRÜNMEZ ADAM**
H. G. Wells
- **GULLIVER'İN GEZİLERİ**
Jonathan Swift
- **HEIDI**
Johanna Spyri
- **HİKÂYELER**
Anton Çehov

- **HUCKLEBERRY FINN'İN MACERALARI**
Mark Twain
- **İKİ ŞEHRİN HİKÂYESİ**
Charles Dickens
- **İKİ YIL OKUL TATİLİ**
Jules Verne
- **İNSAN NEYLE YAŞAR?**
L. N. Tolstoy
- **İŞTE ÖYLE HİKÂYELER**
Rudyard Kipling
- **KAÇIRILAN ÇOCUK**
Robert Louis Stevenson
- **KAYIP DÜNYA**
Arthur Conan Doyle
- **KIM**
Rudyard Kipling
- **KORKUSUZ KAPTANLAR**
Rudyard Kipling
- **KRAL ARTHUR VE YUVARLAK MASA ŞÖVALYELERİ**
Howard Pyle
- **KÜÇÜK DENİZ KIZI**
Hans Christian Andersen
- **KÜÇÜK KADINLAR**
Louisa May Alcott
- **KÜÇÜK LORD**
Frances Hodgson Burnett
- **KÜÇÜK PRENSES**
Frances Hodgson Burnett

- **MOBY DICK**
Herman Melville
- **MONTE CRISTO KONTU**
Alexandre Dumas
- **NOTRE-DAME'IN KAMBURU**
Victor Hugo
- **OLIVER TWIST**
Charles Dickens
- **ON BEŞ YAŞINDA BİR KAPTAN**
Jules Verne
- **ORMAN KİTABI**
Rudyard Kipling
- **OZ BÜYÜCÜSÜ**
L. Frank Baum
- **ÖLÜMSÜZ KAHRAMAN GILGAMIŞ**
Uyarlayan: Gülay Sert
- **ÖMER SEYFETTİN'DEN SEÇME HİKÂYELER**
Ömer Seyfettin
- **PETER PAN**
James Matthew Barrie
- **PİNOKYO**
Carlo Collodi
- **POLLYANNA**
Eleanor H. Porter
- **ROBIN HOOD**
Howard Pyle
- **ROBINSON CRUSOE**
Daniel Defoe

- SEFİLLER
Victor Hugo
- SEKSEN GÜNDE DÜNYA TURU
Jules Verne
- SHERLOCK HOLMES VE DÖRTLERİN YEMİNİ
Arthur Conan Doyle
- SHERLOCK HOLMES VE KIZIL DOSYA
Arthur Conan Doyle
- SHERLOCK HOLMES'UN MACERALARI
Arthur Conan Doyle
- SİYAH İNCİ
Anna Sewell
- SÖĞÜTLÜKTE RÜZGÂR
Kenneth Grahame
- TOM SAWYER
Mark Twain
- TUHAF BİR YILBAŞI ÖYKÜSÜ
Charles Dickens
- UĞULTULU TEPELER
Emily Brontë
- VAHŞETİN ÇAĞRISI
Jack London
- YALNIZ EFE
Ömer Seyfettin

Alp Dağları'nda büyükbabasıyla çok mutlu bir yaşam süren Heidi, eğitim görmesi ve tekerlekli sandalyeye mahkum bir kızı arkadaşlık etmesi için Frankfurt'a götürülür. Ama dağlarda doğayla ve sevgiyle dolu bir yaşam sürdükten sonra, şehrin kasvetli havası minik kızı hasta eder. Heidi'nin dağlara ve büyükbabasına olan düşkünlüğü sonunda herkese mutluluk getirecek bir dizi olaya yol açar.

Milli Eğitim Bakanlığı'nın belirlediği 100 Temel Eser arasında yer alan Heidi, hemen hemen bütün dünya dillerine çevrilmiş ve tüm dünya çocuklarının zevkle okuduğu bir klasik haline gelmiştir.

